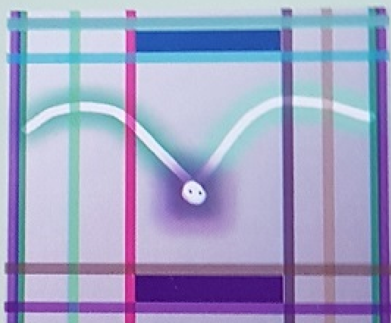
Ze zeggen ...

Verhalen over de Kiekendiefweg

Tine Sipsma

SOMS ZEG IK TEGEN BART:

“IK VIND HET HIER NIET LEUK MEER”

MAAR JA…. WIL IK SCHRIJVEN,

DAN MOET IK BLIJVEN.

Het was een regenachtige dag, toen ik dacht laat ik eens wat typen. Na jaren op kantoor gezeten te hebben, mis ik nog regelmatig het heerlijke gerammel op de toetsen. Ik ben nu 70 jaar, dus ze zien me niet meer zo zitten op die kantoren en tevens ontbreekt het mij aan lichamelijk gemak waarmee ik me vroeger verplaatste.

Maar dat is ook helemaal niet meer nodig, want tegenwoordig hebben we gewoon een computer in huis en wat is het heerlijk om te typen zonder het gevecht van foutjes met typ-ex aan te gaan. Druk op delete of backspace en klaar is kees. Maar goed, dat was natuurlijk de laatste jaren van mijn kantoorperiode ook al. Het typen op zich is extra leuk geworden nu ik in het gelukkige bezit ben van een tablet Microsoft Surface 2, waar Word opzit en een extra toetsenbord. Ik kan nu op elke

plek in het huis tot op het balkon toe, er heerlijk op los ratelen, waarbij het geluid van een hele lichte aanslag te horen is.

Maar ja... je moet natuurlijk wel iets hebben om te ratelen. Helaas ontbreekt het me aan fantasie op dat gebied, maar gelukkig, nou ja het is maar hoe je het bekijkt, maak ik in real time van alles mee. Dus daar maar mee begonnen.

INLEIDING

Na 15 jaar wonen in de Kiekendiefweg kan ik zeggen, wil je rust, ga dan niet in de Kiekendiefweg wonen, want ik dacht altijd dat wij redelijk geïsoleerd in de flat leefden met weinig contacten, maar waar komen dan al die verhalen vandaan? En reken maar dat ze voor 99 % waar zijn, op de namen na dan.

Zo keek ik toen we hier pas woonden regelmatig uit het raam van mijn hobbykamer. Tot mijn grote verbazing zag ik nog al eens een jonge man, jawel helaas vaak een Marokkaan, een fiets uit het fietsenrek voor de flat stelen. Ik riep dan snel naar Bart, die in de woonkamer zat: "Kiek een dief" en weg was ie weer, meestal al voordat Bart er was. Dit bracht me op het idee om de straat waar onderstaande avonturen beleefd werden de Kiekendiefweg te noemen. Ik vertel dit maar, zodat jullie niet op zoek hoeven te gaan naar waar de avonturen daadwerkelijk hebben plaatsgevonden, aangezien er totaal geen connectie is met de werkelijke straatnaam.

Hierdoor raakte ik geïnteresseerd in de kiekendief en ging ik op zoek naar bijzonderheden van deze vogel. Meteen viel me veel overeenkomsten op met de

bewoners hier. In Nederland zijn nog 3 soorten kiekendieven, de blauwe de Circus Cyaneus, de bruine de Circus Aeruginosus en de grauwe kiekendief de Circus Pygargus. Hoewel hun achternamen verschillend zijn, dragen ze allemaal de naam Circus, wat het hier ook regelmatig is en iedereen neemt er aan deel, sommige gewild en andere ongewild.

Verder is de kiekendief vrij schaars in Nederland en ik kan met een gerust hart zeggen, dat er in dit appartementencomplex ook weinig standaard mensen wonen. De blauwe kiekendief staat als gevoelig en de grauwe zelfs als ernstig bedreigd op de Nederlandse lijst. Die mensen heb je hier ook. Zij hebben met voorkeursbehandeling hier een woning

gekregen. Of hebben ze zelf iemand bedreigd? We zullen het nooit weten.

Ook wijkt de vogel af door zijn broedgedrag. Hij doet dat namelijk niet in de bomen, zoals de meeste vogels, maar op de grond. Dat verklaart misschien het gedrag van veel mensen hier, dat ze graag naar beneden kijken als ze langs je lopen.

Afijn, nu wordt het tijd om het echte verhaal te beginnen.

FLATJE NR. 19

Het was het jaar 1998 dat we hier kwamen wonen op de 1e etage nr. 19. Allebei 54 jaar hadden we wel zin gekregen in een mooi nieuw rustig appartementje na jaren gewoond te hebben in een flat waarvan de

muren niet al te dik waren. Nu wat rust betreft zou het wel goed komen in dit splinternieuwe onderkomen met dubbele beglazing en mooi afgewerkte muren met hout, zeiden ze. Je kreeg er zowaar een beetje landelijk gevoel bij. Ook binnen zou de rust grotendeels gegarandeerd worden, want het zouden 3 kamerflats worden, maar je mocht er hooguit met twee mensen wonen. Hoe chique is dat.

Er was zelfs een architect ingehuurd die prachtige vensterbanken van zwart natuursteen en zwarte plavuizen in de badkamer had laten leggen, die helaas qua onderhoud wel het nodige van je zenuwen vergde. Maar het was toch heel bijzonder voor een huurwoning. Tevens kwam er een grote living in. Al met al precies wat we zochten. Dus snel gereageerd en de kans was groot, want we stonden al heel lang ingeschreven.

Toch werden we niet uitgekozen. Hoe kon dat? Dit kon gewoon niet kloppen, dus op naar de woningstichting, waar na alles uitgeplozen te hebben, uiteindelijk bleek dat onze jongste zoon nog bij de stichting ingeschreven stond op ons adres, terwijl hij al ettelijke jaren het huis uit was. Volgens de Stichting hadden we voor 3 personen ingeschreven, terwijl er maar 2 personen mochten wonen. Haha, moet je nu komen, 15 jaar later wonen er hele gezinnetjes.

Zo kwam het voor ons toch nog op het nippertje goed en waren we een van de 28 gelukkigen geworden, die zo'n appartementje konden betrekken. Het complex was 4 etages hoog en de benedenburen hadden een tuintje. Na maanden van de nodige boor, slijp- en schuurgeluiden - tja iedereen was nieuw

en ging de flat inrichten - trad dan eindelijk de verwachte rust in.

Althans dat dachten we. Want toen al het kabaal was verstomd, bleef er wel een geheimzinnig irritant geluidje over in de flat alsof er ergens continu water stroomde. Aangezien alle kranen gesloten waren en we geen sierfonteintje of wat dan ook hadden, moesten we op onderzoek uit.

We waren vol goede moed, want in een ruimte van 80 m2 moest dat toch niet zo moeilijk zijn. En dat was het ook niet, het geluid kwam namelijk uit de meterkast en het woord zegt het al, daar zitten de meters en de aansluitingen van gas, elektra en water. Aha, nu de plek gevonden was, zou het probleem snel opgelost kunnen worden. Gewoon even aan de bovenburen vragen of ze toevallig

een kraan niet goed hadden afgesloten. Maar alle kranen zaten bij hun potdicht, zo bezweerden ze ons en ook hoorden zij geen geluid van water stromen. Wow, nu werd het dan toch nog een probleem. Want wat in de natuur een heerlijk geluid kan zijn, dat kan in je flat heel anders overkomen, hebben we gemerkt.

Hoe dit nu op te lossen? Dan maar dik schuimrubber tegen de deur van de meterkast geplakt en ja dat scheelde, maar helemaal weg was het niet. Helaas leverde navraag bij andere bewoners of ze het probleem herkenden ook niets op. Niemand had verder last. Uiteindelijk werd het probleem toch ontdekt, maar daarvoor moeten we eerst even terug naar het begin.

Vlak voordat we de flat wilden betrekken, kregen we een telefoontje van de

woninginrichting winkel, dat het helaas nog een paar weken zou duren, eer het tapijt leverbaar zou zijn. Een aantal weken op beton zagen we niet zitten, waarna ze voorstelden noodtapijt te leggen.

Als uiteindelijk het bestelde tapijt komt, moet alles weer aan de kant, wat zonder een tuin niet zo eenvoudig is, maar toen alles er lag was het prachtig. Eindelijk kunnen we dan met het echte inrichten beginnen.

Als de kamer op een paar details na klaar is, komt de huiseigenaar in gezelschap van de opzichter en de architect voor de 2e oplevering kijken.

De opzichter van de Woningbouwstichting wil persé het plafond in de kamer opnieuw laten witten, maar daar hebben we weinig trek in nu we het net ingericht hebben en

met het nieuwe tapijt op de vloer en ook vinden we het helemaal niet nodig.

Wat kan ons dat plafond schelen, zeggen we, wat veel erger is, is het geluid van stromend water. Ja, daar hebben de partijen, die ook niets voelen voor het opnieuw witten en die het waarschijnlijk moeten betalen, wel oren naar. Dus de heren gaan op onderzoek en na veel aanbellen en vele omzwervingen door de flat hebben ze uiteindelijk het euvel gevonden. Er bleek een kraan in de ruimtes onder de flat half open te staan. Zo, dat was op gelost en wat was het meteen heerlijk stil en wat grappig dat je dat dan ook weer kan horen.

Het ultieme genieten kon gaan beginnen of …zouden die tegenslagen in het begin een teken aan de wand geweest zijn, dat

de avonturen in het complex zich vooral rond ons plekje zouden concentreren?

FLATJE NR. 25

Toen iedereen een beetje gesetteld was, organiseerde de Woningbouwstichting een bijeenkomst voor de bewoners met een hapje en een drankje, zodat men een beetje kennis kon maken met elkaar. Zoals het meestal gaat, zoeken de mensen die het dichtst bij elkaar wonen elkaar dan op en wij waren daar niet anders in.

Op die manier kwamen we in contact met Leo die op dezelfde galerij woonde, een man van midden veertig, die wel van een babbeltje hield. Zo vertelde hij meteen dat hij hier was komen wonen vanwege een scheiding, waar hij heel veel moeite mee

had, maar het was zijn schuld en hij had veel spijt, maar zijn vrouw zag het niet meer zitten. Toch was hij vol goede moed en hij zou er het beste van maken, zei hij. Ik dacht dat lukt vast wel met een goed figuur, een goed uiterlijk, een goede leeftijd en nog het allerbelangrijkste een sympathieke uitstraling.

Nog geen half jaar later hadden we een dode op de galerij en wel Leo, hij had drie dagen in de flat gelegen voordat ze hem hadden gevonden. Hij trok het niet in zijn eentje en was toen aan de drank gegaan, zeggen ze.

De hele galerij was er nog van onder de indruk als er een vrolijk en praterig echtpaar Geertje en Ron van rond de 60 jaar komen wonen. Voorzichtig informeren we of ze gehoord hebben dat er drie dagen een lijk in de flat heeft gelegen en

of ze dat een vervelend idee vinden, maar nee helemaal niet, want ze waren zo blij dat ze eindelijk weg konden van waar ze woonden, dat ze Leo eigenlijk wel heel dankbaar zijn, dat hij de pijp is uitgegaan. Tja zo kan je het ook bekijken misschien?

FLATJE NR. 33

Waar wij zelf meteen al even van stonden te kijken, was het feit, dat het flatje toch niet zo goed geïsoleerd was, als wij dachten. Want ook al hadden we jaren in een flat gewoond, het kraken van parket van de bovenburen - een stel van rond de veertig - op nr. 33 was nieuw voor ons, aangezien het leggen van parket in een flat voor die tijd niet was toegestaan. We dachten nog, ach zal wel nieuwigheid zijn, helaas 15 jaar later kraakt het nog steeds. Maar alles went.

Waar we niet aan konden wennen, was het feit dat je vanuit het niets plotseling het idee kreeg, dat ze boven de boel gingen verbouwen. Maar het gescheld erna van ‘kankerwijf en rot op met je kankerzooi’ bracht je al snel op andere gedachten. Dit gaat zo ettelijke jaren door, waarbij een enkele keer van alles naar beneden wordt gegooid, waarna zij dan de spullen aan haar fiets hing.

Maar vertrekken doet ze nooit en op een gegeven moment wordt het zowaar rustiger, we horen dan dat ze een tumor in haar hoofd heeft en overgevoelig is geworden voor geluiden. Dus dat werd kiezen of hij eruit of zij eruit. Het ziet ernaar uit dat hij ervoor gekozen heeft om zijn agressie nu in de sport te uiten, want regelmatig word hij nu hardlopend gespot.

Zij blij dat die vreselijke ziekte haar toch nog iets brengt en wij blij.

FLATJE NR. 21

Wie in het begin ook heel blij is, is onze buurvrouw op nr. 21, die naast ons komt wonen. Haar naam is Marjolijn, een gescheiden vrouw met een roodharige puberzoon van rond de 16 jaar, waarvan de naam helaas ontbreekt, want zo als het een rechtgeaarde puber betaamt, maak je jezelf zo min mogelijk kenbaar. Nu ja, door middel van muziek willen ze nog wel eens hun aanwezigheid laten merken. Zo grensde zijn kamer aan onze slaapkamer en wekte hij ons elke morgen met de radio en de rest van de dag werd ook niet geschuwd om de stereo eens lekker open te draaien. Maar zoals de meeste pubers op een gegeven moment doen, vertrekt de

zoon en is de rust weergekeerd. Of liever gezegd, er is een pauze ingelast, want een paar maanden later verschijnt Marianne, een jonge vrouw van in de twintig.

Ze mag van Marjolijn de kamer van de puberzoon huren. Ook zij wekt ons ’s morgens met de radio, maar het kan helaas niet zachter, want dan wordt ze niet wakker, zegt ze. Natuurlijk willen ook wij graag elke ochtend weer wakker worden, maar wel op onze eigen tijd, dus op naar de winkel om oordoppen te kopen.

Marianne heeft een moeilijke jeugd gehad, dat wil je allemaal niet weten, zegt praatgrage Ron van nr. 25. Nu ze een veilig plekje heeft gevonden, komt er ruimte voor wat liefde en de behoefte om iets te vertroetelen, maar mensen

vertrouwt ze niet meer en zo komt ze op het idee om een konijn op het balkon te plaatsen, die ze dan ’s avonds lekker even mee naar binnen mag nemen van Marjolijn. Het hok komt aan onze kant zodat voer, stro en van die lieve kleine keuteltjes naar ons balkon dwarrelen. We hebben daar onze balkontafel staan, waar we vaak gezellig aan eten. Nu hoef je daar helemaal niet zo moeilijk over te doen, want die keuteltjes komen echt niet hoger dan je voeten, dus sowieso nooit in je eten. En het konijn is nu haar alles, zeggen ze.

Afijn het leven gaat daar zijn gangetje, Marjolijn is blij dat ze van haar ex af is. Ze werkt in de gevangenis en vindt het werk met een gouden randje, tot ze een vrolijke donkere flierefluiter ontmoet ook met een gouden randje, want hij poetst er lustig op los. "Hij is zo lief!!!! En ik laat mijn borsten

vergroten, want daar houdt hij van en dat heb ik wel voor hem over". Maar uiteindelijk bakt hij haar een poets, door in de gevangenis te belanden. Of kwam hij daar misschien ook uit? In ieder geval staat zijn grote terreinwagen wel een jaar ongebruikt op de parkeerplaats en is hij zelf in geen velden of wegen meer te zien.

Wie we na verloop van tijd ook niet meer zien is Marjolijn. Het blijkt dat ze stiekem met een dikke vette huurschuld is vertrokken. Ze doet in ieder geval de naam van de straat Kiekendiefweg eer aan, want als de deurwaarder komt is alles reeds verdwenen. Kiek een dief en weg is ze. De vogel is gevlogen.

Voor die tijd is ze ook al bijna een keer op straat gezet, zegt Ron van nr. 25, maar toen heeft hij haar gered, zegt hij. Wow, waar vind je nog zo'n buur, die voor jou de

huurschuld gaat betalen van minimaal een half en misschien wel een heel jaar? Ach, misschien waren er connecties, waar wij geen weet van hadden.

In ieder geval is Ron goed op de hoogte en weet hij te vertellen, dat de donkere flierefluiter, zijn naam was Lonnie uit het zicht is verdwenen. Wel hadden ze nog op het punt gestaan om te gaan trouwen, maar onvoorziene omstandigheden hadden daar een eind aangemaakt. Hij zou voor die tijd nog één keer een klusje doen, maar toen is het fout gegaan. Goh, wat zou dat nou voor een klusje geweest zijn? Hij had in ieder geval veel contacten, zo belde hij er lustig op los als Marjolijn aan het werk was, waarbij hij de ene keer opende met je spreekt met Lonnie uit Amsterdam, een andere keer met Lonnie uit Utrecht, maar het kon ook zo maar Lonnie uit Hilversum zijn.

Niet zo slim om dat op het balkon te doen, maar het leek erop dat hij dan zijn eigen handelswaar had genuttigd, want hij klonk dan zeer opgewonden en uitgelaten. Ook met vrienden kon hij er dan lustig op los feesten met een hoop kabaal en muziek, waarbij het terrein van de flat soms uitgebreid werd tot op de parkeerplaats, want daar kan je toch wat makkelijker uitleven tot groot vermaak van de bewoners. Maar wie niet keek, was Marjolijn want die was dan aan het werk.

Het mocht dan iedereen wel vermaken, maar er pal naast wonen is nog wel andere koek, ga maar na als je op de parkeerplaats nog kunt dansen op de muziek, die uit de flat komt. Dus toch maar eens de politie gebeld, want stiekem dacht ik ook nog, ze kunnen daar vast wel een goede vangst doen, maar dat kon ik

natuurlijk niet zeggen, want ik had daar geen enkel bewijs voor.

Wel kon ik ze vertellen, dat ik een sterk vermoeden had, dat ze drugs hadden gebruikt, maar daar waren ze niet zo van onder de indruk en ze zeiden, dat ik maar weer moest bellen, als er weer overlast zou zijn. Het was wel heel jammer, dat ik de politie niet kon vertellen, dat ik Lonnie ook verdacht van handel in drugs en zo heeft het dan ook even geduurd, eer hij uit het zicht verdween.

Of Marjolijn wist van de handel zullen we nooit zeker weten. Uiteindelijk is ze bij haar dochter ingetrokken, zegt Ron.

En zo komt de flat leeg te staan, want voordat Marjolijn verdwijnt, was Marianne de kamerbewoonster letterlijk van de aardbodem verdwenen. Ze was namelijk plotseling in het buitenland overleden. Ze

kreeg buikpijn en weg was ze, zeggen ze. De begrafenisman van nr. 39, die we zo noemen aangezien hij vaak bij begrafenissen assisteert - we zien hem regelmatig discreet gekleed in een donker pak vertrekken - mocht haar nog even zien, maar ze was niet meer herkenbaar, zei hij. Wow, ze zal toch ook niet een klusje gedaan hebben?

Dat ze zo vroeg en plotseling is overleden is natuurlijk heel triest, maar wat het nog erger maakt, is, dat ze nu eindelijk een lieve vriend had gevonden, waar ze mee een weekje of zo naar de Malediven ging. Het fijne weten we niet, we hebben het allemaal van horen zeggen, want ze zei ons liever niet gedag, laat staan om een gesprekje te voeren. Ze vond de betonvloer van de galerij blijkbaar een stuk interessanter.

Wie wel goed contact met haar had, was Ron. Behalve Marjolijn werd ook Marianne toen ze nog leefde door hem geholpen met allerlei klusjes. Zo vulden ze samen allerlei papieren in om er dan gezamenlijk mee naar het Gemeentehuis te gaan en ook was hij nooit te beroerd om te proberen haar autootje te repareren, wat helaas lang niet altijd lukte. Uren stond ze dan geduldig naast het autootje te wachten, terwijl hij zijn best deed het probleem te vinden. Graag wees hij haar dan aan, wat het probleem misschien zou kunnen zijn, hiervoor moest er dan ver voorover gebogen worden om het probleem goed te kunnen bekijken.

Zo gezamenlijk voor over gebogen werd er dan overlegd, hoe het verder moest. Verder moest... Ja wat eigenlijk? Dat zullen we nooit weten.

Het ging allemaal goed, totdat Marianne op een avond rond een uur of tien bij Ron en Geertje aanklopte vanwege een administratief probleem, wat blijkbaar niet tot de volgende ochtend kon wachten. Helaas bleek het geen eenvoudige zaak, waarna Geertje mededeelde dat ze maar vast naar bed ging. Heerlijk in dromenland schrikt ze op een gegeven moment wakker en denkt waar is Ron nou? Ze spoedde zich naar de kamer, waar Marianne Ron zijn nek stond te masseren. Want tja hij had wel vreselijke nekpijn gekregen van al dat getuur en zo kon ze toch ook iets terugdoen, ja toch? Waarna Geertje krijste tegen Ron: "En nu jij eruit of zij eruit".

Uiteindelijk is zij eruit gegaan en zijn Geertje en Ron nog steeds samen. Ron had haar blijkbaar toch het vertrouwen in

de mensheid weer een beetje terug kunnen geven, dat ze het aandurfde hem te masseren, maar Geertje kon het niet zo zien.

Ook onze nieuwe jonge buurvrouw Joëlle, die er daarna komt te wonen met haar vriend Koen, vindt de betonvloer een stuk interessanter.

Er waren blijkbaar nogal wat problemen in de relatie, want vaak ging het gepaard met een hoop geschreeuw en gescheld op de parkeerplaats, waarna hij naar boven ging en zij als een wilde stier weer in haar autootje stapte en wegreed om dan met een noodgang weer terug te keren en dan begon het schelden opnieuw. Met het verschil dat hij nu op de galerij stond en zij beneden. En dat vele malen. Het werd gewoon een sport om te kijken, van ja.. nu is ze echt weg, oh nee, toch niet, daar

komt ze weer. "Je bekijkt het maar met je pa", schreeuwde ze dan. Want hij en zijn pa waren de hele flat aan het opknappen.

Maar wat wij toen nog niet wisten, maar al gauw duidelijk werd, is dat ze zwanger bleek te zijn, tja dat kan natuurlijk wel stress geven, als het misschien niet gepland was.
Eenmaal het kind daar, settelde de situatie zich enigszins. ’s Morgens om 7 uur klikte ze vrolijk op het parket door het huis op haar hakjes, om zo rond kwart voor acht te vertrekken.

Een vriendelijk verzoek mijnerzijds of ze de hakjes wat later aan zou kunnen trekken, werd niet op prijs gesteld, hoewel ze "ja hoor" zei. Maar een kwartier later, stond haar vriend met ogen op steeltjes voor de deur met de mededeling, dat als we daar niet tegen konden, dat we dan

maar in een bejaardenhuis moesten gaan wonen.

We zijn dan inmiddels ook al 68 jaar en zij konden dat nog zeggen, want er was toen nog geen wet, die zei, dat je juist op jezelf moest blijven wonen en dat je echt helemaal niet hoefde te denken dat je in aanmerking zou komen voor een bejaardenhuis. Het is zelfs nu zo, dat zij, want ze zijn onze naaste buren, voor ons moeten gaan zorgen, als het nodig is, want familie hebben we niet in de buurt.

Maar uiteindelijk is ze zelf weer ergens anders gaan wonen, na heftige ruzies met haar vriend tot diep in de nacht, want goh wat kon ze schreeuwen. Het blijkt dat het tweede kind dat ze gebaard had, niet van hem was, zeggen ze.

Behalve dat ze vreemd was gegaan, had ze nog iets vreemds. Zo zat ze, weer of

geen weer, ‘s morgens al in de vroegte en in de winter zelfs met een peignoir aan op het balkon en echt niet alleen om jointjes te roken..

Momenteel is de situatie dusdanig dat Koen nog steeds naast ons woont en dat zijn eigen zoontje Jamie, althans daar gaan we vanuit, ze hebben in ieder geval dezelfde blonde haartjes - nu regelmatig bij papa Koen mag komen logeren. De pa van Koen komt dan de dag ervoor de flat bacterievrij maken, want Pa blijft sterk betrokken bij de flat, waarschijnlijk heeft hij hem ook betaald. Ook op het balkon wordt elk randje en kantje dan onder handen genomen, wat menige vrouw uit het complex als ze het zien de opmerking laat ontvallen, kan je bij mij ook even schoon komen maken? En dat tegen een man van in de zestig. Dacht ik altijd, dat dit soort

opmerkingen typische mannenpraat was, niets blijkt minder waar.

Nu weten we inmiddels als Pa geweest is, dat dan de volgende dag Jamie komt .

Als de logeerpartij voorbij is vloog in den beginne moeder Joëlle met een noodvaart de trap op naar de 1e etage om het kind zo snel mogelijk af te halen met de woorden: "Bedankt en tot de volgende keer". Nu is dat proces dusdanig vertraagd, dat als ze Jamie ophaalt, ze een half uur op de galerij blijft praten met veel gelach en meermalen herhaalt: "Geef papa kusje, geef papa kusje dan". Maar of dat maar niet wilde lukken, we weten het niet, want we hoorden het wel, maar zagen het niet. De laatste keer kwam ze zelfs Jamie, die inmiddels al weer 3 jaar is, brengen met de kleine babybastaard van nog geen jaar op haar arm, die ik nu

voor het eerst kon aanschouwen en inderdaad heeft de baby wel veel weg van het donkere mannetje met onbekende nationaliteit, die 's middags wel eens langs kwam, als Koen was werken en die bij het weggaan vrolijk kushandjes naar haar uitdeelde. Waar is ze op uit? Terugkomen? Oh jee, nee toch? Hoewel dan hebben we wel twee personen, die voor ons kunnen zorgen, want wat moet je nu verwachten van een nieuwe Turkse buurman van in de 20 jaar, die aan de andere kant komt wonen, maar die zelfs geen tijd heeft om zijn flat in te richten?

Eens zullen we het weten, wat ons hier nog te wachten staat, maar ik krijg sterk het idee, dat de avonturen hier nog lang niet voorbij zijn. Maar nu eerst wat we hier allemaal nog verder hebben mogen en moeten beleven.

FLATJE NR. 17

Naast ons aan de andere kant komt een jonge vrouw Nikie wonen met een iets oudere Marok, die na een paar jaar plotseling is vertrokken. Een onbekend geluid midden in de nacht, daagde me uit het bed uit te komen en door het vensterglas te kijken, waar ik nog net de Marokkaanse buurman overhaast alleen met wat koffers zag vertrekken. Hoewel de eerste gedachte zou moeten zijn, dat hij in de vroege ochtend misschien een vliegtuig zou moeten halen om bijvoorbeeld familie in zijn land van herkomst te bezoeken, misschien zelfs in verband met ziekte, ontstond bij mij toch meteen het gevoel, die zien we niet meer terug. En zo geschiedde.

De volgende ochtend wordt er keihard bij nr. 17 op de voordeur gebonkt en

geschreeuwd: "Politie, open doen" , hetgeen me noopte weer het bed te verlaten en door het venster te kijken. En wat zag ik daar? Verschillende politieauto’s op de parkeerplaats en behalve de agenten, die op de voordeur stonden te bonken, stonden er ook agenten bij de voordeurhal, op de galerij en zelfs op de trap. Toen niemand open deed, volgde een politie-inval, want ja ze hadden hem al langer in het vizier, zeiden ze. De hele flat wordt leeg gekamd tot op het balkon toe, maar blijkbaar is er niemand, als er plotseling een dierenambulance verschijnt, gaan ze haar katje meenemen? Maar nee, in de bak die naar buiten komt zit een grote vogelspin. Aha, dat verklaarde waarom er sprinkhanen in mijn plantenbakken zaten. Ik vond het altijd al zo vreemd, dat ik deze beesten aantrof in mijn bakken op de

eerste verdieping, maar vogelspinnen schijnen ze te eten.

Zo op het oog gezien, was de vogelspin het enige wat de politie had buit gemaakt.

De hamvraag was, waar was Nikie nu naar toe? Die was ook plotseling weg en ze deed nog wel een opleiding bij de politie, zei ze. Nu ik erover nadenk, is dat wel een goeie, misschien heeft de Marok tegen haar gezegd, zeg maar dat je bij de politie werkt, dan verdenken ze je in ieder geval nergens van. Wat ze ook was of deed in ieder geval was ze er heel druk mee, want voor een praatje had ze nooit tijd. Of misschien was dat ook nog een waardevol advies van de Marok? Hoe minder je zegt, des te minder ze aan je zullen vragen en dus hoeft te beantwoorden?

Hoewel de flat niet wordt leeggehaald, blijft het een half jaar onbewoond en dan kiek… daar is ze weer. Waar heeft die zo lang gezeten? Eh... gezeten...? Ach wie weet.

Na verloop van tijd komt er een Antilliaan bij haar inwonen en ook die weet weer een politie-inval uit te lokken. Hij hoeft niet mee, maar is zo slim om zelf weer te verdwijnen. Wie ook weer verdwijnt is Nikie, maar nu gaat ze voor een jaar naar Curacao en deze keer staat de flat niet leeg, maar komt er zolang een jong Italiaans stel te wonen.

Inderdaad na een jaar komt ze terug. Het Curaçaose avontuur heeft niets opgeleverd althans wat relaties betreft en blijkbaar gaat er toch niets boven een Marok, want vlak erna komt er weer een bij haar inwonen. Ze is dermate

enthousiast dat ze besluit een kind van hem te krijgen. Ook kan ze het gevoel hebben gekregen, het is nu of nooit, want inmiddels moet ze al een heel eind in de dertig zijn. Het ziet ernaar uit, dat ze tot de ontdekking is gekomen, dat het om het karakter gaat. In ieder geval kan het niet de schoonheid zijn, waar ze op is gevallen, want het is de meest lelijke man die je maar kunt voorstellen. Om een beeld te schetsen, denk dan aan een donker mager gezicht, dat voor het grootste deel uit wallen onder de ogen bestaat.

Net zoals Nikie en haar vorige partners, zei ook haar nieuwe partner ons liever niet dan wel gedag, terwijl ik nog wel zo vriendelijk was aan de politie te vertellen, toen ze achter hem aangingen tot de voordeur, dat hij bij Nikie inwoonde en toen was het goed. Het zag ernaar uit, dat

de politie het nog steeds een interessant adresje vond om in de gaten te houden, of ging het alleen om de vriend?

Zouden daarom de meeste mensen hier de betonvloer interessanter vinden, dan de mensen zelf? Terwijl het toch gewoon grijs beton is, oké er zit een ribbeltje op, dat dan weer wel. Allemaal kiekendieven hè, die op zoek zijn naar een veilige broedplek en tja, kiekendieven maken nu eenmaal hun broedplekje op de grond, dus veel naar beneden turen is dan wel een goede zaak.

Misschien gaf zo'n lelijke vriend Nikie wel het gevoel dat ze hem kon vertrouwen. Maar wat de reden dan ook was, toch eindigt de relatie met een heftige ruzie, waarbij onder andere een tafel in elkaar getimmerd wordt en uiteindelijk moet toch de politie er weer bij komen, maar nu

omdat hij het kind mee wilde nemen. Met zijn allen hebben we op de galerij kunnen voorkomen, dat hij er met het kind van doorgaat.

Het duurde even eer de politie kwam en wij moesten kleinzoon Roano terugbrengen naar zijn papa, mama en broertje, maar nauwelijks vertrokken zien we de politie aankomen, dus stoppen we even om te vertellen wat we gezien en gedaan hebben. Onderwijl kiepert kleine Roano zijn spaarpot in de auto om, die hij voor het eerst mee naar huis mocht nemen en terwijl wij de politie proberen duidelijk te maken wat er precies gebeurd is, heeft kleine Roano slechts aandacht voor de centjes die allemaal op de bodem van de auto verspreid liggen en maakt met luide stem steeds kenbaar, dat hij er niet bij kan. Ons verzoek om eventjes stil te zijn, mocht helaas niet baten. Het was

klontje klaar, dat centjes veel belangrijker zijn.

Niet lang daarna verhuist Nikie met haar zoontje, waar we niet zo rauwig om waren, want dat kindje had het gillen en krijsen letterlijk uitgevonden. Als hij net zo veel uithoudingsvermogen heeft voor andere zaken, dan komt hij er wel.

Trouwens Nikie had ook een kat, die het wel leuk vond om door te lopen naar ons balkon, zelf hadden we toen nog een oude siamees Balou, die het niet zo op prijs stelde als het katje bij ons naar binnen wilde wippen als we de balkondeur open hadden staan. Ze begon dan hevig te blazen. Arme Balou kon het niet allemaal meer plaatsen, ze was reeds 14 jaar en al licht aan het dementeren, dat merkten we doordat ze regelmatig rondjes ging draaien en zich soms vergiste als ze een

plasje moest doen, ze zag dan het mooie nieuwe tapijt voor een kattenbak aan. Zo had ze ook moeite met de overstap van het tapijt naar het zeil. Wat ze dan zag, we zullen het nooit weten, maar het was voor haar een grote barrière. Ja alles was nieuw voor dat oude beestje. Maar behalve Balou zaten wij ook niet op de kattenvisite te wachten. Nikie vond het blijkbaar geen probleem, dus hebben we zelf maar gaas gespannen. Zo kregen wij en onze Balou en eindelijk weer een beetje rust, maar helaas hebben we haar niet lang daarna moeten laten inslapen.

FLATJE NR. 9

Wie beslist niet ingeslapen was, was de vrouw met platinablond haar, die op de begane grond op nr. 9 woonde van rond de 40 jaar, want ’ s morgens rond 10 uur

stapte ze al hooggehakt met een wel heel kort rokje aan en 10 lagen make-up op in een taxi. Tja waar zou die nou naar toe gaan? Nu het leek ons niet zo moeilijk om te raden. Als bewijsmateriaal dat ons idee klopte en wat de doorslag gaf, was de beautycase aan haar arm. Als je zo vroeg helemaal opgemaakt nog een beautycase nodig hebt, kan toch maar een ding betekenen dachten we inclusief de outfit en uitstraling erbij. Nu ja beter buiten de deur, dan in het complex dachten we zo.

Toch voelde ze zich blijkbaar alleen, want op een gegeven moment komt er een vriend bij haar wonen, een vrachtwagenchauffeur.

Maar haar ontwikkeling gaat door, want na niet al te lange tijd wordt hij vervangen door een man met een goede baan, hij schijnt voor haar zelfs zijn vrouw verlaten

te hebben. Ze heeft hem in de sauna ontmoet waar ze werkte, zeggen ze.

De vrachtwagenchauffeur moet het huis verlaten, maar hij heeft er heel veel moeite mee, dat hij aan de kant gezet wordt. Hij blijft nog wekenlang shagjes rokende rondjes om de flat lopen. Hij is zelfs niet meer in staat om te werken en uiteindelijk heeft het hem nog zijn baan gekost, zo vertelde hij aan Bart.

Het gedraai van de vrachtwagenchauffeur rond het complex geeft de nieuwe vriend uiteraard geen prettig gevoel en al snel besluit de platinablonde vrouw samen met hem ergens anders te gaan wonen.

De flat komt niet leeg te staan, want haar dochter komt er te wonen met haar zoontje van een jaar of drie.

FLATJE NR. 11

Wie ook niet zo lang meer woonde in het complex, is de Indische buurman op nr. 11 - een keurig mannetje - die met zijn vrouw naast de platinablonde vrouw woonde. Het contrast kon niet groter zijn. Hoewel hij gezond is als ze de flat betrekken, slaat ineens de ziekte Parkinson toe en daarna is het razendsnel gegaan. Of daar de korte rokjes met knalrode onderbroekje van de buurvrouw aan hebben bijgedragen, zullen we nooit te weten komen.

Om even aan te geven hoe keurig deze Indische mensen zijn, ze waren in staat om als ze in de tuin zaten of stonden een vriendelijk gesprek aan te knopen met de bovenbuurvrouw, terwijl de lange lakens van die buurvrouw vrolijk voor de ramen

van hun woonkamer wapperden, zonder daar ook maar iets van te zeggen.

Naarmate de Parkinson bij haar man toenam, zag de echtgenote de mooie plannen, die ze nog samen met haar echtgenoot had gemaakt, verdampen. Zo hadden ze er al jaren naar uitgekeken om samen te gaan reizen, zoals een fijne trip naar New York maken en dat ging nu allemaal niet meer door, vertelde ze.

Maar ze liet haar partner in zijn waarde, want hoewel hij eigenlijk geen auto meer kon rijden, liet ze hem kleine stukjes in het garagestraatje rijden, waarbij je de auto makkelijk lopende kon bijhouden. Vooruit en weer achteruit en weer vooruit.

Niet lang daarna werd hij met de rolstoelbus een dagje opgehaald en niet lang daarna werd het omgedraaid en werd hij in plaats van een dag opgehaald één

dag in de week afgeleverd bij zijn echtgenote.

Meestal één maal per 2 jaar sprak ik zijn vrouw wat intensiever in de intieme sfeer van de bevolking bus voor borstcontroles. Maar aangezien de laatste keer mijn borsten dusdanig geplet werden en er aan getrokken was, dat het vel erdoor stuk scheurde, heb ik mij niet meer laten zien in de bus. Verder bleef het meestal bij korte gesprekjes, want hoewel de buurvrouw boven haar graag de was buiten hing, zo hield ze zelf liever de vuile was binnenshuis.

Helaas hebben we hem al heel lang niet meer gezien, maar haar zie ik nog regelmatig lopen en zelfs rijden. Het lijkt erop, dat ze haar draai weer een beetje gevonden heeft. Reed ze zelf in het autootje in het begin heel voorzichtig, zo

rustig zelfs, dat ik zelfs even dacht, is haar man weer terug, zo scheurt ze nu vol vertrouwen de parkeerplaats af het avontuur tegemoet.

Ze woont nog steeds naast de dochter van de platinablonde vrouw, die met haar zoontje op nr. 9 is komen wonen.

FLATJE NR. 9

Na een jaartje komt er voor de dochter een vriend in beeld. Nu doet het feit zich voor, dat wij onze garage pal tegenover hun woning hebben dat gescheiden wordt met een kleine smalle straat ertussen en hun tuintje.

Terwijl de vrachtwagenchauffeur, een grote forse vent, toen hij daar nog met haar moeder woonde, geschokt naar

buiten kwam als Bart, mijn echtgenoot, zijn bestelbus die hij voor zijn werk nodig had even voor de garage zette om wat in en uit te laden en dan zei: "Ik dacht wat is dit dan, dat is wel dicht voor mijn raam hoor", dichtbij het raam? er zit toch een stuk straat en een tuintje tussen? - dacht de vriend van haar dochter daar heel anders over, die zette zelf graag zijn klussenbus regelmatig in het straatje voor hun woning. Dit hield in, dat wij bij hun moesten aankloppen, als we de auto uit de garage wilden rijden.

Hij woonde er wel niet officieel, maar dat moet toch allemaal makkelijk kunnen, ook het grote bord bij de ingang van het garagestraatje, waarop staat dat het straatje verboden is voor voertuigen die daar niets te zoeken hebben, heeft hij gewoon nooit gezien en zal het ook sowieso nooit lezen.

Zo staat er ook in het straatje op de garagedeuren een bordje met "Verboden te voetballen" maar het zoontje van nr. 9 trapt er graag alleen of met vriendjes een balletje en ja dat is wel te begrijpen. De lol is om de bal tussen de muren van twee garagedeuren te meppen, maar helaas is de schietkwaliteit nog niet echt ontwikkeld en lukt dat meestal voor geen meter, waardoor die meter onze garagedeur wordt.

Uiteindelijk wil de garagedeur niet meer open en moet er een onderdeel vervangen worden, wat toch nog effe een paar weken geduurd heeft voordat het onderdeel er kwam en waar de woningstichting helemaal niet blij mee was. Hoe dat nou gekomen was, vroegen ze. Tja, we zullen het nooit weten, zeiden we, want moet je dan dat jochie van inmiddels een jaar of 5 verraden? Hij kan

toch ook nog niet lezen? Maar zijn moeder blijkbaar ook niet, want die woont recht tegenover het bordje, dat ongelukkig genoeg door de woningstichting is aangebracht boven onze garage en met een beetje pech verdenken ze misschien ons ervan het zelf aangebracht te hebben.

Een lichte argwaan naar ons toe, schijnen ze in ieder geval wel te hebben, want toen er bij hun ingebroken werd aan de tuinkant, werden wij door hun ondervraagd, want wij hebben toch de garage tegenover hun woning? Ze keken ons hierbij doordringend aan en zeiden dat we toch vanuit de garage maar mooi zicht hadden op hun woning, dus we zouden ze op zijn minst toch wel iets over die inbraak kunnen vertellen. Hoezo, wonen we dan in de garage of zo ......?

Afijn de vriend komt en gaat en dat gaat zo een paar jaar door en in die jaren hebben ze inmiddels 2 Fiat cabrio’s, een knalgroene sportauto en een klussenbus met aanhangwagen op de parkeerplaats verzameld. Ook als hij er tijden niet was, waren er toch altijd nog heel wat van hun auto’s aanwezig.

Welgeteld zijn er 28 parkeerplaatsen voor 28 appartementen. 28 : 28 = is toch 1? Maar op een gegeven dag kijk ik uit het raam en denk, waar is iedereen, de parkeerplaats is wel erg leeg. Bij nadere inspectie blijken de meeste van hun auto’s verdwenen te zijn en zo ook de vriend.

Tot nu toe heeft het contact met nr.9 zich nog niet dermate ontwikkeld dat we er het fijne van kunnen vragen.

FLATJE NR. 43

Wie zeker niet fijnbesnaard is, is de bewoonster op nr. 43. Een struise alleenstaande vrouw van in de 70 genaamd Jo en van standing, althans zo doet ze zich in ieder geval voor. Bij de oplevering van het gebouw laat ze zich interviewen door de plaatselijke krant en showt haar appartement, waarbij ze trots wijst op de immense boekenkast en ja, natuurlijk heeft ze die allemaal gelezen. Ook is ze bekend in allerlei kunstzinnige, culturele kringen. Zo is bijvoorbeeld "Ik noem de naam liever niet, want als hij hier komt, wil hij liever niet herkend worden" een hele goede vriend van haar, maar ook kent ze een hele beroemde operazangeres "tja hoe heet ze ook al weer. Ik heb uiteraard alle platen van haar, maar die zitten nog in de verhuisdozen, die kan ik nu niet zo-even

tevoorschijn toveren." Verder weet zij wat goed is, want haar kennis is groot, zegt ze.

Maar op een dag heeft ze haar sleutels vergeten en kan ze haar appartement niet in. Helaas is haar kennis dan niet al te groot en staat ze volledig overstuur bij de voordeur van de hal van het complex, want ook daar kan je dan niet in. Ik stel voor dat we de sleutelspecialist bellen want op 4 hoog over de balkonrand van de buren klimmen wordt wel een erg hachelijke zaak.

We geven mijn adres door, zodat ze bij ons kan wachten tot de sleutelman er is. We raken aan de praat, want de specialist laat nog al even op zich wachten en zo vertelt ze dat ze eigenlijk ook nog naar de apotheek moet om Thyrax op te halen. Thyrax? Dat is ook toevallig, dat slik ik ook

voor de schildklier. Hoeveel slik jij per dag, is haar vraag. Als ik dat vertel, zegt ze dat ze eigenlijk meer wilt slikken dan aanbevolen wordt, maar dat de huisarts niet meer wilt voorschrijven, omdat hij het er niet mee eens is. Ik herken dit probleem, ook ik heb dat wel meegemaakt. Dan vraagt ze welk merk ik heb, waarop ik zeg, ik zal het even pakken, dan kunt u het zien. Maar het lijkt erop, dat het niet bij zien is gebleven, want Jo weg, Thyrax weg. Had zij ze nu meegenomen? Tja, wat moet je als de huisarts je niet meer wilt geven?

Toch twijfel ik, want nadat de sleutelman is geweest, belt ze nog even aan om te bedanken en zegt, dat ze erg onder de indruk van onze gastvrijheid was, een kopje koffie met iets erbij en nog wat nootjes omdat het toch wel even duurde, vond ze heel bijzonder voor iemand die je

niet kende en daarom wilde ze heel graag iets terugdoen, zei ze en werd ik uitgenodigd om met haar een High Tea te nuttigen bij een restaurantje vlakbij op een gezellig winkelplein. Ze moest er ook nog even wat dingen ophalen en kopen, dus dat kon ze dan mooi combineren.

Ik zat er niet echt op te wachten, maar vind het toch moeilijk als mensen iets terug willen doen om dan nee te zeggen. Dus samen op pad gegaan en aangekomen op het winkelplein wilde ze eerst een mooi sieraad voor haar zelf uitzoeken, want dat had ze wel verdiend, zei ze. Waarom precies werd er niet bij verteld. Daarna naar de dekbedden- en gordijnenspecialist want ze had behoefte aan een mooie wollen deken, net zo als wij hadden. Die had ze gezien bij het bezichtigen van onze flat. Zowaar hadden ze een fijn exemplaar, daar was ze heel

blij mee en het kwam zo mooi uit dat ik er bij was, want nu kon ik die voor haar dragen, hoewel er bij haar geen aanduidbare fysieke problemen te zien waren, nou ja haar leeftijd misschien? Zelf ben ik nog zo'n 10 jaar jonger.

Dan eindelijk op naar de High tea. Het was mooi weer, dus we konden heerlijk buiten zitten op het plein. Dat werd dan toch nog even genieten. Echter zodra de High Tea genuttigd was, riep ze de serveerster en vertelde haar, dat we apart wilden afrekenen!

Gelukkig stonden de stoelen stevig genoeg, zodat ik niet van stomme verbazing achterover viel. Mij uitnodigen en me dan zelf laten betalen? Ik hou de eer aan mijzelf en betaal, maar ik moest wel gelijk weer aan de Thyrax denken, die verdwenen was en ik raakte er nu toch wel

van overtuigd dat zij die meegenomen had. Nog contact met Jo? No!!!!

Ik had het kunnen weten, dat ze misbruik maakte van mensen! Maar nu had ik dan toch een duidelijk bewijs. Zo had ze ook een benedenbuurman in de tang, ze belde dan bij hem aan, of hij even haar boodschappen uit de auto kon halen en met de lift naar boven kon brengen en dan kon hij ze net zo goed ook even in haar flat neerzetten, zei ze, dat was toch naast de lift.

Op een gegeven moment is er ook nog een akkefietje met de bestelbus waar Bart in reed. Hij zette die altijd op de parkeerplaats, want daar zijn ze tenslotte voor gemaakt, maar Jo was het daar niet mee eens, want door die hoge bus had ze geen goed zicht bij het uitrijden van de parkeerplaats, dus moest hij hem maar

aan de zijkant van de flat zetten. Maar dat zag Bart niet zitten, aangezien de bus vol gereedschap zat en dieven dan vrij spel hadden, omdat niemand ze zouden zien.

Stiekem verdachten we haar er ook van, dat ze het niet chique genoeg vond zo'n Fiat bus met een bedrijfslogo erop op de parkeerplaats. Want op het weekend na stond de bus er niet overdag en 's avonds zag je Jo slechts bij hoge uitzondering het gebouw verlaten en als ze met de auto ging, dan kon je dat door de hele flat horen, want ze had haar eigen starttechniek ontwikkelt. Als de auto werd gestart drukte ze het gaspedaal tot op de

bodem in waarbij het haar maar niet lukte om de koppeling goed op te laten komen, maar na een hoop gebroem broem en een slippende koppeling kwam ze dan toch vooruit.

Nu het akkefietje. Op een ochtend liep Bart naar de bus om naar zijn werk te gaan en dacht wat ligt daar nou bij de voorband? Gelukkig was het geen winter, zodat hij goed kon zien, dat er een schroef schuin rechtop tegen de band geplaatst was en tot zijn grote verbazing was er ook een schroef schuin rechtop tegen de achterband geplaatst.

Wie kon dat nu gedaan hebben?? Want een schroef die uit zichzelf schuin rechtop tegen een band gaat staan lijkt wel heel onwaarschijnlijk, laat staan twee schroeven, die hetzelfde kunstje uithalen. Nee, dat moet mensenwerk zijn, maar kinderen waren er vrijwel nog niet. Ach we zullen het nooit zeker weten, maar Bart had er zo zijn gedachtes over.

Maar net als met het verdwijnen van de Thyrax, ging het eigenlijk mijn fantasie te

boven, dat een vrouw van in de 70 zoiets zou doen maar Bart zei: “Het is gewoon een valse vrouw”. Wow, bestaan die echt? Zo had ik het nog nooit bekeken.

FLATJE NR. 7

Wie wel even hebben bekeken is de nieuwe bewoonster, die op de begane grond schuin onder ons komt te wonen. Het is een stevige alleenstaande gekleurde vrouw uit Hawaii van rond de 50 jaar. Kort erna verschijnt er een vriend, een struise man met een groene jagershoed op. Hij lijkt wel een beetje op een boswachter. Of hij ook echt jaagt, dat weten we niet, maar de jacht op vrouwen is na deze verovering wel afgelopen, want hij is erg verkikkerd op haar. Ze hoeft maar even te piepen of hij staat voor haar klaar. Zij deelt de lakens uit, dat is

duidelijk en misschien mag hij ook wel tussen de lakens bij haar, maar samenwonen is er niet bij.

Regelmatig rijdt hij met zijn stationcar het garagestraatje in om te kijken of ze thuis en als dat zo is, dan vindt ook hij het prettig om zijn auto daar te laten staan als hij naar binnengaat, zodat de mensen die hun garage tegenover haar hebben ook bij hun moeten aankloppen als ze hun auto eruit willen rijden. Wat is dat toch, dat mensen dat doen? Het lijkt wel alsof ze denken dat ze op de parkeerplaatsen, die pal voor het complex zijn, moeten betalen. Maar iedere bewoner weet, dat het niet zo is.

Dan is de vrouw plotseling overleden. Althans voor ons, later horen we van de vriend, dat het toch niet geheel onverwachts was, want ze had een

bloedziekte, zegt hij. Maar het was wel heel snel gegaan.

Hoewel het ons nooit opgevallen was, dat ze familieleden had, werd meteen na haar overlijden duidelijk dat die er zeker waren, want nauwelijks overleden scheuren er drie auto’s de parkeerplaats op en wordt de deur met grof geschut door mensen met dezelfde getinte huidskleur opengebroken.

Er wordt naar binnen gestormd en onder luid geschreeuw net zo hard weer naar buiten gestormd, waarbij er driftig aan waardepapieren worden getrokken.

Uiteindelijk moet de politie erbij komen om de boel te kalmeren. We stonden perplex, maar tja die mensen zijn vaak vreselijk arm hoorden we en dan is blijkbaar alles getolereerd. Wel heb ik nu een mini idee

hoe het bij een beeldenstorm toe kan gaan.

Net als de vrachtwagenchauffeur heeft de vriend "de boswachter" hier nog maandenlang rondgehangen, waarbij hij aan Bart vertelde, dat hij niet eens de kans kreeg zijn eigen spulletjes die hij daar blijkbaar toch had uit huis te halen.

Flatje nr. 3

Tezelfdertijd woonde schuin beneden ons op de begane grond op nr. 3 een Servisch echtpaar. Op een mooie dag zit ik op het balkon, als de vrouw omhoog kijkt en tegen mij krijst: "Buurvrouw, buurvrouw heb je een bloeddrukmeter, kom dan gauw".

Ik pak de bloeddrukmeter maar bel voor de zekerheid bij Ron van nr. 25 aan, want die heeft als chauffeur bij de artsendienst gewerkt. Die wil wel even meekomen. Haar man doet open, want zijn vrouw is meteen na de oproep aan mij op bed gaan liggen, zo meldt hij ons. Dat klinkt logisch als je je niet goed voelt. Naast het bed staat een tafeltje boordevol medicijnen. Als ik de bloeddrukmeter wil aanleggen, zegt ze dat meten niet meer nodig is, want ze wilt meteen een ambulance, ze heeft namelijk een olifant op haar borst, zo voelt dat en dat betekent er komt een hartaanval aan, vertel haar wat, dus er is geen tijd te verspillen. Ik kan er niet over oordelen en Ron eigenlijk ook niet, maar hij had als chauffeur van de artsen dit zeker al eens eerder gehoord, dat van die olifant, zei hij en dat het dan meestal een serieuze zaak betrof en aangezien hij wel een paar mensen bij de ambulancedienst

kent, kan hij wel eens bellen. Na een lang telefoongesprek en haar bevestiging dat de olifant nog steeds op haar borst zit, willen ze wel komen. En zo wordt ze afgevoerd met de ambulance en niet veel later weer teruggevoerd. Het bleek allemaal psychisch.

De volgende dag komt ze vertellen, dat ze de hulp toch heel erg gewaardeerd heeft en dat ze graag iets terug wil doen, door ons uit te nodigen om een kopje koffie te komen drinken. Hoewel mijn ervaring met Jo om iets terug te willen doen, er nou niet aan bijdraagt om spontaan ja te zeggen, blijft het toch moeilijk om te weigeren.

Echter het vreemde feit doet zich voor, dat sommige mensen iets terug willen doen, maar dan uitgebreid alleen over hunzelf beginnen te praten, zo ging het bij Jo en zo gaat het nu ook. Of misschien is het

wel een eer om hun verhalen te mogen horen, bedenk ik nu.

Zo beginnen ze wel drie koffies lang te praten over de oorlog in Servië, wat ze daar hebben meegemaakt en waarom ze gevlucht zijn, maar dat ze nu helaas maar in een armetierig flatje moeten zitten, je had eens moeten zien, wat ze daar allemaal hadden, want mijn man was directeur van een eigen bedrijf, maar ja, allemaal weg hè.

Het kan allemaal waar zijn, maar ik weet niet precies waarom ik sterk moest denken aan mijn periode dat ik in Italië werkte en waar bijna iedereen die je sprak dottore was of minstens een vriend of familielid had, die dat was.

Uiteindelijk eindigt het bezoekje - wat inmiddels een bezoek was geworden - met klachten over Nikie die boven hun

woont en wel eens een feestje geeft. Ze willen dat wij hier voor tekenen om zo te kunnen klagen bij de Woningstichting.

Als we dat weigeren, worden we uitgemaakt voor angsthazen. Dat we daar niet eens iets van durven zeggen, moet je zien wat zij hebben meegemaakt. De oorlog in Servië, dat is hele andere koek. Zeker, geen twijfel aan, maar moet je je dan nog druk maken om een feestje? Ook als ik nog uitleg, dat wij aan de andere kant van de flat slapen en dan ook nog met oordoppen in vanwege de andere buren en er daardoor van het lawaai van Nikie niet zo veel van mee krijgen, kijkt de vrouw ons vol ongeloof aan en zegt, dat ze zoiets belachelijks nog nooit heeft gehoord om in je eigen flat met oordoppen in te gaan slapen. Je hebt toch recht op rust in je eigen woning?

Wat nu de echte reden was van hun uitnodiging, we weten het niet, wat we wel weten is dat we nooit meer uitgenodigd zijn, waar ik wel bij moet vermelden, dat wij ze nooit terug gevraagd hebben. De reden waarom zal zo duidelijk worden.

Want als de vrouw uit Hawaii van nr. 7 plotseling overleden is, komt de Servische bij ons aan de deur om een bijdrage te vragen voor een bloemenkrans. Zij kende haar als enige in de flat redelijk goed, ze kwamen wel bij elkaar op visite en ze gaat dan ook naar de begrafenis. Wij kenden de vrouw alleen van begroeten, maar willen wel meedoen en vragen wat het gaat kosten. Ze denkt aan 5 euro, maar we horen het nog wel na de begrafenis, eerst maar even kijken hoeveel een mooi boeketje kost, zegt ze en hoeveel mensen er mee willen doen.

Een paar dagen later komt ze aan de deur met de mededeling dat ze 15 euro wilt, want haast niemand wilde meedoen, zegt ze. Ik laat mijn verbazing blijken maar wil geen ruzie, dus betalen maar. Als ze zelf ook 15 euro bijgelegd heeft, daar mag je dan toch wel vanuit gaan, dan zullen die arme Hawaïaanse mensen wel onder de indruk geweest zijn van haar boeket. Of kostte het hele boeket misschien 15 euro of is ze misschien niet eens op de begrafenis geweest? Ze kon er in ieder geval niet veel over vertellen.

FLATJE NR. 31

Waar wij wel veel over kunnen vertellen, is Miranda, een vrouw van Antilliaanse afkomst, die schuin boven ons komt wonen met haar vriend Frans en zoon Jairo van een jaar of 14. Ze is de

vriendelijkheid zelve en eenmaal aan de praat blijft ze aan de praat. Zo vertelt ze dat haar zoon nogal wat problemen heeft, verkeerde vrienden je kent dat wel. Onderwijl kijkt ze schichtig in het rond en vraagt ze zich plotseling af, of de omgeving hier wel helemaal te vertrouwen is? Er lopen hier nogal wat verdachte personen rond, heeft ze het idee. Verdachte personen, waar? Snel kijk ik om me heen, maar gelukkig is er niemand te bekennen.

Na verloop van tijd wordt Jairo opgenomen in een instelling voor een jaar. Veel beter voor hem vindt de moeder, dan kan hij een beetje loskomen van zijn verkeerde vrienden.

Inmiddels groter gegroeid komt hij terug en wat hij precies in de instelling geleerd heeft is niet helemaal duidelijk, zelf vindt

hij het in ieder geval een goed idee om meteen te beginnen met de omgeving onveilig te maken met zijn vrienden. Zo hangen ze graag rond de flat waarbij dicht bij elkaar wordt gestaan en veel handjes geopend en gesloten worden. Ook wel dealen genoemd, althans zo ziet het eruit. Het schijnt wel wat op te leveren, want de outfits van Jairo worden steeds mooier.

Ook is er al een scooter gesignaleerd en als wij op een regenachtige dag thuiskomen doet Jairo ijverige pogingen om hem op te starten in de hal, wat heel logisch is, want het is tenslotte slecht weer en daar kan hij toch niets aan doen, zegt hij. En dat de hal dan blauw staat van de dampen, ja dat doet de scooter toch, daar kan hij al helemaal niets aan doen.

Dit soort logica heb ik nooit begrepen, tot ik op de televisie in Stop Politie een

jongen van 16 jaar aan de politie hoorde verklaren waarom hij op de brommer in de bebouwde kom 60 km reed in plaats van 30, terwijl hij toch zijn bromfietscertificaat had behaald. Zijn antwoord was: “Omdat hij zo hard kan.” Waarna de politie bij het uitschrijven van de bekeuring voor de zekerheid nogmaals aan de jongen vraagt: “En wat schrijven we als reden op, dat je zo hard reed?” de jongen nogmaals antwoordde: “Nou omdat hij zo hard kan”. En na de bekeuring in ontvangst genomen te hebben stapt hij op zijn brommer en neemt afscheid met de woorden: “Daar kan ik toch zeker niets aan doen”.

Maar ook Bart kan de logica van Jairo niet inzien en vermaant op luide toon, nou ja misschien was het meer schreeuwen: “Hé, stop daar mee, je gaat toch geen scooter in de hal opstarten” waarop Jairo: “Oh, nee? En waarom dan niet? “

Daarna maakt hij een beweging alsof hij Bart wel even onder handen wilt nemen. Maar in plaats daarvan – misschien schrok hij van Bart zijn ogen, want als hij kwaad wordt spugen die vuur - zegt hij: “Je moet niet zo tegen mij schreeuwen, daar kan ik niet tegen.” Aha, is dat een van zijn problemen? Dat er nog nooit iemand tegen hem is opgetreden? In ieder geval vindt de stoere jongen het blijkbaar nodig om uit te huilen bij moeders, want de anders zo vriendelijke Miranda komt volledig overstuur aan de deur hoe we het in ons hoofd haalden om zo tegen haar zoon tekeer te gaan.

Dat de dubieuze figuren en haar zoon zich blijven verzamelen rond de flat en daar tot ’s avonds laat staan, waardoor de bewoners zich steeds onveiliger gaan voelen, deert moeders blijkbaar minder.

Zo durft Joëlle, de jonge moeder, die graag in een kort rokje loopt niet meer naar de boxen beneden, aangezien er allerlei seksistische opmerkingen worden geplaatst en zo belt een andere bewoonster van Turkse afkomst, die in een zorginstelling werkt en vaak 's avonds na elven thuiskomt, eerst op de parkeerplaats haar man of hij naar beneden wilt komen, voor ze naar boven durft.

Maar er gloort hoop voor ons, want vriend Frans laat een prachtig huis bouwen in Heusden en dan gaan ze vertrekken. Het zal nog wel een half jaartje duren, maar ze kijkt er naar uit en wij nog meer. Dan kan Jairo eindelijk loskomen van zijn vrienden, zegt ze.

Maar wie er ook vertrekt geen Miranda en haar zoon. Wie er op een gegeven

moment wel vertrekt is vriend Frans. Volgens Miranda zouden ze echt samen verhuizen naar Heusden, maar op het laatste moment moest ze besluiten er vanaf te zien, want Jairo wilde niet meer. Hij zou dan toch teveel zijn vrienden missen en dat wil je je kind toch niet aandoen? Ook al zijn het slechte vrienden, het zijn toch vrienden, ja toch? Ja natuurlijk vervelend, dat hij het huis heeft laten bouwen en nu wil hij daar ook graag gaan wonen, logisch toch. Maar ja, je kiest toch voor je kind?

Maar Frans trok het niet meer, zeggen ze.

Het schijnt dat Miranda al snel een witte vriend gevonden heeft, want we zien haar aan een sigaret trekken, waar wel een hele grote rookpluim uitkomt. Keek ze meestal naar beneden zoals de meeste bewoners hier graag doen, nu kijkt ze met

het hoofd omhoog verbaasd in de rondte. Blijkbaar gaat er een wereld voor haar open. Het ziet er naar uit, dat zoonlief haar heeft willen troosten door haar een jointje aan te bieden. Wie weet hoe vaak hem dat zelf al troost heeft gegeven.

Nu ze zelf ook van een jointje houdt, kan ze zeker niet meer zonder haar zoon en zijn vrienden, dacht ik zo. En jawel, nu gaan de avonturen pas echt beginnen. Zo danst ze er op straat vrolijk op los, omarmt spontaan mensen, dost ze zich elke keer op een andere manier met andere kapsels en kleding uit, zodanig dat ik regelmatig dacht, wie loopt daar in godsnaam? Oh, nee, ja toch wel.. het is Miranda! Ook laat ze aan vuilnismannen die de containers voor de flat komen legen trots haar pakje shag zien en wijst dan driftig naar boven, van kijk daar woon ik of daar moet je zijn? We zullen het nooit

weten. Verder heeft ze met alleen een minislipje of helemaal geen slipje aan - de meningen zijn verdeeld, waarschijnlijk was het zo klein, dat de meesten het niet konden zien - in de greppel gelegen vlak bij de flat met de armen hoog in de lucht geheven en daarbij uitkramend neuk me, neuk me. Maar de allergrootste schrik bezorgt ze een buurvrouw, die op de bovenste etage woont, door op het dak van het appartementencomplex te gaan dansen.

Door al deze activiteiten wordt de politie vaste klant in de Kiekendiefweg en wordt ze regelmatig meegenomen, waarbij ze zelfs een keer met de ambulance afgevoerd wordt. Waarom weet ik niet precies, want ze had nog praatjes genoeg. Jairo was in ieder geval wel heel erg overstuur en schreeuwde iets in de trant van je bent mijn moeder. Soms als de

agenten komen om haar te halen, moeten ze praten als brugman, want ze kunnen haar blijkbaar niet dwingen mee te gaan, maar als het dan eindelijk zover is, dan laat ze zich bevallig met de armen omhoog geheven in de politieauto glijden, waarna ze doorglijdt naar een psychiatrische inrichting, hebben we begrepen, waar ze dan geruime tijd verblijft. Maar elke keer komt ze terug.

Wie niet terugkomt is Frans. In plaats daarvan verschijnt als vanuit het niets een Bob Marley achtig type bij de voordeur van de hal, waar hij regelmatig post vat. Hij lijkt erg op haar zoon, misschien haar ex? Hij kan daar uren staan, belt dan regelmatig aan en staart naar de 2e etage waar Miranda met haar zoon woont. Pas als haar zoon of zijzelf naar beneden komt om hem iets te geven - geld of wiet - wij weten het niet - vertrekt hij, om een paar

dagen later weer te verschijnen. Voor de zekerheid hangt Miranda wat attributen zoals veren bij de voordeur om het kwaad af te weren.

Blijkbaar helpt het, want op een gegeven moment is hij verdwenen en komt er weer een nieuwe vriend bij haar wonen. Ze lopen vaak gezellig samen blowend naar de bushalte. Bij het zien van de nieuwe vriend ging er wel even een schok door me heen, want hij leek sprekend op de vriend van Madelon, die naast haar woont. Een jonge vrouw, die lichtelijk gehandicapt is en die een vriend had, je zag het zo niet, die ook een lichte handicap bleek te hebben. Ze had haar vriend de deur gewezen omdat hij haar had bedrogen, zeggen ze. Dus de eerste schrik was, nee toch niet met Miranda? Maar Bart probeerde me te overtuigen, dat het toch

echt niet dezelfde was. Tot op heden ben ik er nog niet zeker van.

Maar of het nu wel of niet dezelfde vriend is, een ding is zeker en dat is, dat hij of zij er zeker van is, dat ze niet zeker van elkaar zijn, wat hij verdwijnt weer.

En zo woont moeders weer alleen met zoon Jairo als ze op een vroege zaterdagochtend ruzie krijgen met onze bovenbuurman, je weet wel die van rot op met je kankerzooi, dus wie er is begonnen, ik durf het niet te zeggen, maar het komt er op neer dat ze op de galerij staan en Jairo schreeuwt: "Je blijft van mijn moeder af, ik ga je steken hoor" waarop Miranda schreeuwt: "Doe maar, steek maar, steek maar!".

Hoorden we dat nou goed? We stormen de galerij op, kijken naar boven en kunnen nog net Miranda zien, die op dat moment

over de rand van de balustrade van de galerij kijkt. Even zijn we in totale verwarring, want wat is er met haar gezicht gebeurd? Heeft de buurman dat gedaan, zit het vol met bloed, dan is het wel donker of lijkt bloed zo donker op een donkere huid? In ieder geval slaat de paniek toe en moet er snel gehandeld worden hebben we het idee. Maar wat te doen? Helaas konden we de buurman en Jairo niet zien, omdat het boven ons hoofd plaatsvond. Had Jairo een mes of was het slechts een dreigement?

Er leek ons in ieder geval voldoende reden om de politie te bellen, want al zou blijken dat Jairo geen mes had, dan was het misschien toch wel weer tijd om Miranda naar haar tijdelijke onderkomen in de psychiatrische inrichting te brengen, alleen al doordat ze haar zoon aanzette tot steken, dachten we. En dat was niet

verkeerd gedacht, want zodra de politieauto verschijnt, zien we een mes naar beneden zeilen. Jairo had het razendsnel over de galerij gegooid. Maar het is voor de politie geen enkel probleem om het op te rapen, aangezien we vrij nauwkeurig aan kunnen geven waar het moet liggen, daarna stormt de politie naar boven. Jairo moet mee en verdwijnt daarmee voor lange tijd uit het zicht. Later hoorden we dat het geen bloed was op het gezicht van Miranda, maar dat ze het ingesmeerd had met appelstroop.

Jairo wordt voor het eerst weer zichtbaar als we hem als een licht ineengedoken jonge man net als de Bob Marley figuur – zo vader, zo zoon – zien posten bij de flat. We twijfelen is dat Jairo? Hij zegt niets en kijkt ook niet op, als we de deur van het complex openen, maar de twijfel wordt weggenomen als zijn moeder naar

beneden komt. Dit herhaalt zich meerdere keren per week voor een lange tijd. Hij heeft een enkelband en mag de flat niet meer inkomen, zeggen ze.

Wie wel de flat in mag komen is een nieuwe vriend van moeders, deze keer een met een kale kop en een onderzoekende blik. Zo één waarvan je denkt, die moet je niet te snel kwaad maken. Samen jointen ze of wat dan ook er samen lustig op. Zo staan ze samen een keer, als onze zoon met vrouw en kinderen op bezoek komen, beiden aan een kant van de voordeurhal en vragen op een lijzige toon en met een wel erge wazige blik: "Wat komen jullie nou hier doen??? ... Wonen jullie hier of zooooo???...."

Het wantrouwen is groot, maar blijkbaar vertrouwen ze elkaar ook niet, want op

een goede dag, nou ja een erg goede dag werd het bij nader inzien voor Miranda niet, sluipen Miranda en haar partner als tijgers rond op de parkeerplaats. Dacht ik in eerste instantie, dat ze elkaar niet konden vinden, daarna dat ze onder invloed een soort spelletje speelden, zag het er bij nader inzien veel serieuzer en dreigender uit en kreeg je de indruk dat Miranda bang voor hem was.

Dit ging heel lang door, maar op een gegeven moment zien we hem niet meer, terwijl we Miranda nog de hele avond tot heel laat en de volgende ochtend nog buiten zagen zwerven en schichtig naar boven kijken. Vermoedelijk zat hij inmiddels boven of was ze daar in ieder geval bang voor. Daarna werd ze een tijd lang niet meer gezien, zou ze vermoord zijn, dachten wij nog. Maar dat was

gelukkig verkeerd gedacht, want na verloop van tijd, kiek ... daar was ze weer.

En zo zou het vaak daarna gaan, ze werd dan opgenomen in een psychiatrische inrichting, maar dat is op vrijwillige basis, zeggen ze, vandaar dat ze steeds terug komt. Maar de kale kop was verdwenen, of had zij hem misschien vermoord? En was het toch geen opname in een psychiatrische inrichting? Ach, we zullen het nooit weten.

Wat we wel zeker weten, is dat op een gegeven moment Jairo weer in het complex rondloopt. Dachten we van hem verlost te zijn, omdat hij de flat niet in mocht, ineens was hij daar weer in de woning van zijn moeder en het was niet zo moeilijk om te constateren dat hij daar lang niet altijd alleen was, maar zijn moeder was het in ieder geval niet, die

was trouwens al een lange tijd niet meer gesignaleerd.

Dus het leek de buren van Jairo een goede zaak om gauw de woningbouw stichting in te lichten, want Jairo alleen met vrienden in de flat, dat zou toch zeker niet de bedoeling zijn. Maar de stichting maakte al snel duidelijk, dat de enkelband van Jairo opgeheven was en aangezien hij inmiddels 18 jaar was geworden – jee, waar blijft de tijd – mocht hij nu ook alleen in de flat verblijven. Maar mocht hij overlast veroorzaken, dan moesten we dat zeker melden.

En dat hebben we gedaan en dat hebben we gedaan. En dat …… Wat? Val ik in herhaling? Dat klopt, maar dat is wat we gedaan hebben en met ons de andere bewoners die rondom nr. 31 wonen. Maar ze moeten eerst nog veel en veel meer

meldingen hebben en van veel en veel meer bewoners eer ze wat kunnen doen, zei de stichting. Tja, je kan niet zomaar iemand het huis uitzetten en dat is op zich toch een goede zaak?

En zo had Jairo het rijk alleen en kwamen de nodige vrienden weer rond de flat hangen. Ze floten liever naar boven dan dat ze aanbelden en gingen daarna naar binnen. Het nachtelijk lawaai nam buitengewone proporties aan, waardoor de bewoners de politie maar weer gingen bellen.

De politie zette dan hun auto op de parkeerplaats voor het complex en belde eerst beneden op nr. 31 aan. Jairo gepokt en gemazeld wat dat betreft, had de politieauto vermoedelijk allang op de parkeerplaats zien staan en hield zich dan met zijn vrienden muisstil, waarna de

politie bij een bovenbuurvrouw aanbelde om daarna op hun voordeur te bonzen en te roepen: "Politie, open doen".

Maar Jairo heeft vermoedelijk door jarenlange ervaring met politiezaken stalen zenuwen opgedaan en weet inmiddels wel dat ze niet zomaar zonder reden mogen binnenvallen en reageerde dus verder niet. Dit herhaalde zich meerdere malen en vaak kwam de politie dan 's morgens om 8 uur terug, maar blijkbaar zonder resultaat.

Onze bovenbuurman, die naast hun woont en met dat mes door Jairo bedreigd is, wordt er toch behoorlijk onrustig van en geeft de politie het advies om de auto aan de zijkant van het gebouw te zetten, zodat Jairo ze vanuit zijn flat niet meer kan zien aankomen. Ja, dat de politie daar zelf niet op is gekomen, zou je denken. Maar

Madelon - je weet wel, die met de lichte handicap - woont aan de andere kant van nr. 31 en volgens haar schromen Jairo of vrienden van hem niet om gewoon op haar balkon te komen, zodat ze daar de zijstraat in kunnen kijken, volgens haar hebben ze dat al een keer gedaan en daar zit ze niet op te wachten. Ze hoorde toen een vriend van Jairo zeggen: “Rustig, rustig alles is onder controle”.

Hoewel ze de neiging heeft om een foto van die jongens te maken, durft ze het toch niet, want ze is al een keer bij het open doen van haar voordeur door Marokkanen bedreigd en gedwongen om haar pas en pincode af te geven. Zij leeft hier al heel lang met angst en beven en helemaal nadat ze haar vriend de deur had gewezen en het nu met zulke vreemde buren het in haar eentje moet proberen te redden. Soms treffen we haar

overstuur aan en dan vragen wij haar te vertellen wat er aan de hand is, wat haar helaas lang niet altijd lukt, omdat ze van de zenuwen dan haar stem kwijtraakt. Hoe zielig is dat.

We zijn allemaal begaan met haar en vinden sowieso dat het tijd wordt dat Miranda en haar zoon de flat gaan verlaten. Er moet eindelijk eens actie komen. Inmiddels zijn er verschillende keren box deuren ingetrapt en is het slot van de voordeurhal tweemaal met 10 secondelijm ingespoten, dat steeds gebeurt als de politie op nr. 31 is geweest. Het vermoeden rijst, dat Jairo zijn vrienden belt als de politie komt, want vlak nadat de politie aangebeld heeft en weer weggegaan is, horen we daarna jongens op een scooter aankomen, die dan hard op de voordeur van het complex bonzen midden in de nacht en de volgende dag zit

er lijm in de deur. Misschien denken ze zo te voorkomen dat de politie binnenkomt? We zullen het niet weten.

En dat zegt de woningstichting ook, we weten niet zeker of zij dat doen. Niemand heeft het delict aanschouwd, men kan spreken van een sterk vermoeden, zo schrijven ze in een brief, die we mochten ontvangen, nadat we een klachten formulier hadden ingevuld. Wel zijn de bewoners van nr. 31 weer aangesproken op hun gedrag en of we vooral de klachten willen blijven melden.

Inmiddels heeft de politie ook het nummer van de scooter van de jongens kunnen noteren, of je daar wat aan hebt is nog maar de vraag, want rijden die jongens niet altijd op verschillende scooters rond? Ook heeft de politie nu een sleutel van de flat van Miranda, zegt Kwekje van nr. 43,

die in de flat van Jo is komen wonen en even kordaat is als Jo. Hoeveel mensen zullen inmiddels een sleutel hebben van die flat van Miranda, vraag ik mij plotsklaps af.

FLATJE NR. 43

Kwekje is vermoedelijk in de 60, houdt haar appartement keurig schoon en tevens houdt ze alles keurig in de gaten. Ze woont op de hoek op de bovenste etage en kan alles goed overzien en als

haar iets niet zint, gaat ze graag meteen tot actie over, waarbij ze iedereen uitgebreid inlicht over haar activiteiten, of het nu wel of niet van belang is, vandaar de bijnaam Kwekje. Haar laatste actie bestond uit het schrijven van een brief voor de woningstichting om Miranda het

huis uit te krijgen. Of wij dit wilden tekenen. Ook zal ze een kopie sturen naar de woningstichting en de wijkpolitie. Hoewel we net een klachtenformulier hadden ingediend, tekenen we, want wij zijn het ook zat en beter teveel dan te weinig actie is onze visie.

Maar met haar visie dat je 1 + 1 = 2 overal op toe kunt passen, zijn we het niet helemaal mee eens. Toen onze nieuwe buurman Koen op nr. 21 kwam wonen, had hij zolang nieuwe badkamermeubels in de box neergezet, die vlak daarna werden gestolen. Wie kon dat nu gedaan hebben? Voor Kwekje was het meteen duidelijk. Jairo was toen weer in beeld, dus .... Jairo. Toen hij er namelijk niet was, werden er geen deuren ingetrapt en niets gestolen, dus: “Er is iets gestolen + Jairo is terug en één plus één is twee”, zegt ze.

Maar in dit geval zijn er geen deuren ingetrapt en zijn er ook geen schadesporen, waardoor tussen haakjes, de nieuwe buurman ook niets vergoed krijgt. En wat moet een jongen van 18 met badkamermeubels? Klinkt niet als het meest eenvoudige artikel om te verkopen. Ook zie ik hem niet eigenhandig de badkamer van zijn moeders flat verbouwen. Zijn uitstraling geeft meer de indruk, dat hij al moeite heeft om een jointje vast te houden.

Dus wie heeft het dan gedaan? Het meest logische is, dat het iemand is, die in het bezit was van de sleutel van nr. 21. En dat kunnen er vele zijn, want net als op nr. 31 zijn daar inmiddels heel wat kostgangers gepasseerd of misschien was het Marjolijn zelf wel om zo alsnog een stukje huurschuld af te kunnen betalen, maar ook haar lieve donkere vriend had

een sleutel, want hoe kon hij er anders alleen met zijn vrienden feestvieren.

Hoe dan ook de verwoede pogingen van Koen ten spijt door onder andere een flyer in de hal te hangen met daarop ‘s.v.p. breng mijn badkamermeubels terug’ mocht in ieder geval niet baten. Aangezien wij de naaste buren zijn van Koen en onze box aan de zijne grenst, vraagt hij aan ons, of wij misschien iets gezien hebben. Hoezo, wonen we dan in de box of zo? Hè, deze kreet komt me om de een of andere reden bekend voor.

Flatje nr. 15

Wie ook niets gezien of gehoord heeft is Petra, die op de 1e etage naast de lift woont en altijd heel alert is als er zich iets verdachts afspeelt, want ten eerste kan ze alle vreemde geluiden in zowel de hal als de lift horen en ten tweede kan ze zowel

op de parkeerplaats als de zijstraat kijken. Dus met recht een zeer strategische plek om alles in de gaten te houden.

En dat doet ze graag, samen met Kwekje die de boel vanaf de bovenste etage kan overzien. En aangezien beide dames over het algemeen zowel overdag als 's avonds thuis zijn, zal hun niet veel ontgaan.

Petra woont er al een hele tijd. Ze is inmiddels in de 70 en is zeer teleurgesteld in de flatbewoners, die er nu allemaal komen wonen, want ze dacht aanvankelijk dat de Stichting ernaar streefde er een 50+ plus complex van te maken.

Waar ze blijkbaar ook teleurgesteld in raakt is een vriend, die haar op een gegeven moment geregeld komt bezoeken. Aanvankelijk gingen ze gezellig stukjes toeren op de fiets, dat maakten we op uit de fietsen, die dan achter op de

fietsdragers van de auto werden gezet, maar daarna toerde hij blijkbaar net zo hard weer terug naar zijn vrouw, zeggen ze.

Niet lang daarna staat er regelmatig een taxi op de parkeerplaats en vroegen we ons af, wie er zo hulpbehoevend was geworden, dat er steeds een taxi aan te pas moest komen, maar bij nader inzien, bleek het de nieuwe vriend van Petra te zijn. Moest de vorige vriend regelmatig heen en weer pendelen, mogelijk omdat hij nog gewoon bij zijn vrouw woonde, de nieuwe vriend Marvin mag bij Petra inwonen.

Helaas wordt na een paar jaar zijn gezondheid dermate slecht, dat de kans groot is dat hij de pijp uitgaat. Zijn longen zijn zwaar aangetast en op een gegeven moment had hij vrijwel geen temperatuur

meer. Ze hebben hem toen helemaal in een soort folie verpakt en als een wonder is hij toen uit de dood herrezen, zegt Ron van nr. 25 die een goede vriend was van Petra en Marvin en hem regelmatig bezocht in het ziekenhuis en de indruk geeft, dat door zijn steun Marvin er weer bovenop gekomen is, door maar te herhalen “Kom op Marvin, laat het er niet bij zitten”.

Maar wie het er uiteindelijk wel bij laat zitten is Petra. Ging ze met haar eerste vriend gezamenlijk op de fiets toeren, nu zag je haar steeds vaker alleen op de fiets springen met een rood verhit hoofd, want Marvin eenmaal weer thuis wordt zijn humeur er mogelijk niet beter op of de verzorging wordt haar te zwaar, we zullen het nooit weten.

Hoe het ook zei, haar bloeddruk neemt dusdanige proporties aan dat de huisarts haar wijst op het gevaar daarvan, waarna Petra besluit dat Marvin dan maar moet vertrekken. Dus gaan ze samen op zoek naar een andere woning voor hem. In vrij korte tijd wordt er een leuk appartementje gevonden, dicht in de buurt, zodat Petra hem toch nog wat kan verzorgen. Helaas legt hij al snel daarna echt het loodje.

Blijkbaar zijn er niet veel familieleden van zijn kant die de begrafenis kunnen regelen, want Petra is er druk mee, zo ook met de erfenis merkt Ron, wat de nodige wrijving veroorzaakt, want hij heeft ook recht op een deel van de erfenis, zegt hij, want dat heeft Marvin nog tegen hem gezegd, toen hij zo slecht in het ziekenhuis lag. Zo van, je hebt zoveel voor mij gedaan, dat ik je zeker wat gun, als het zover is. Petra is het er niet mee eens en

zegt: “Ik weet van niets en dus krijg je ook niets, als het zo zou zijn, dan had hij het wel tegen mij gezegd, want hij vroeg mij het te regelen en er ook staat niets zwart op wit. We zijn al heel lang goede vrienden, maar nu ben ik zwaar in je teleurgesteld en je hoeft ook niet op de begrafenis te komen”.

Maar Ron stuur je niet zomaar met een kluitje in het riet en gaat toch, maar van de erfenis heeft hij blijkbaar niets gezien, want sindsdien zijn ze met elkaar gebrouilleerd.

Dit luidde het einde in van een jarenlange vriendschap tussen Petra en Ron en zijn vrouw Geertje. Elke dag werd de Telegraaf gedeeld en elke vrijdag werd er samen een borreltje gedronken.

Petra schijnt er niet zo onder gebukt te gaan en knapt zienderogen op. Ze was

altijd het type van de lange en de korte broek met slippers, die ze de hele zomer droeg, oké ze kosten een paar centen, maar dan had je ook aan één paar genoeg, want je wilt dan echt niets anders meer. Ze knapt dermate op, dat we haar voor het eerst in al die jaren, dat ze hier woont, zien lopen in een rokje en zelfs op hakjes.

Vlak daarna verschijnt er een nieuwe vriend, want helaas kan ze slecht tegen alleen zijn, zegt Geertje. Eigenlijk kan ze niet zonder een man, zegt ze er geniepig achter aan. De nieuwe vriend komt een paar dagen en verdwijnt dan weer voor een paar dagen. Vermoedelijk in verband met uitkeringen of zou die ook steeds terug gaan naar zijn vrouw? In ieder geval is het een rustig mannetje en daar zal ze na al die avonturen wel behoefte aan hebben. Ook verdwijnen bij Petra weer de

jurkjes en hakjes en zo kan ze toch weer haar zelf zijn, wat sowieso belangrijk is en al helemaal voor de bloeddruk.

FLATJE NR. 5

Bij wie de bloeddruk vast ook minder werd op een gegeven moment is bij onze buurman op nr. 5, die onder ons woont. Een alleenstaande man van in de 50 jaar, waarvan zijn zuster af en toe op bezoek komt. Op een gegeven dag doet hij niet open en raakt ze in paniek en belt ze de politie. Als de politie komt schreeuwt ze: "Maak open, maak open, het is mijn broer.” Zo gezegd, zo gedaan. Na verloop van tijd komt er een ambulance voorrijden en wordt hij afgevoerd, waarbij hij helemaal van de wereld is. Drugs? Poging tot zelfmoord? We zullen het nooit weten. Wel weten we, dat hij het overleefd heeft.

Als hij weer terugkomt raken er steeds meer vogels geïnteresseerd in zijn tuin. Bij nadere inspectie zien we een grote schaal met vogelvoer in de tuin staan en de nodige pindanetjes hangen. Binnen een mum van tijd hebben de duiven, eksters, spreeuwen, merels, musjes, vinkjes de tuin ontdekt.

In den beginne zijn we nog enthousiast van kijk een musje en kijk een vinkje, die hebben we lang niet gezien, maar als binnen de kortste keren de balkonranden onder de poepjes zitten, daalt het enthousiasme. Maar misschien is dit wel wat de buurman nog de zin van het leven geeft, moet je er dan wat van zeggen met het risico dat hij de pijp uitgaat?

Waren we eindelijk van de konijnenkeutels verlost, zaten we nu opgescheept met de vogelpoepjes. Naarmate de duiven en hun

gevolg stevig gevoerd werden, nam hun volume en dus ook het formaat van de poepjes zienderogen toe. Niet zo fris als je er zit te eten, vonden we. Ook niet zo prettig als de kleinkinderen het mee naar binnen zouden nemen, vonden we. Dus op zoek naar een oplossing.

Na een voorstel van Bart, waar ik het niet mee eens was, kwam ik op het grandioze idee om een grote nepuil op de rand van de balustrade van het balkon te plaatsen. Daar zouden ze zeker van schrikken, ze waren toch ook bang voor een vogel verschrikker? Bart kon de logica er ook wel van inzien en zo gingen we op zoek.

En zowaar, we vonden wat we zochten en op de terugweg naar huis kregen we al voorpret over hoe de vogels erop zouden reageren. En inderdaad daar schrokken ze wel even van, maar helaas, ze hadden

het feest al snel door. Ja slim zijn die vogels wel. Er zijn zelfs al durfallen bij, die nu bovenop de uil gaan zitten. Eigenlijk vinden de kleinkinderen het beest veel enger.

Maar van ons mag de nepuil blijven, want hij staat best leuk als decoratie en we zijn zelfs al een beetje aan zijn statige uitstraling gehecht, ook al is hij van metaal.

Na deze mislukte poging, komt Bart terug op zijn eerste voorstel om een draad boven de balkonrand te spannen, maar dat leek me zo zielig voor de vogels. Stel dat ze het niet zien en er tegenaan vliegen en dan de kluts kwijt raken, verweerde ik mij. Zo heb ik het een hele tijd tegen kunnen houden, maar Bart vond dat ik weinig vertrouwen had in de vogels, dat die beesten gewoon heel slim zijn en ook

ogen in hun hoofd hebben. Oké hij moest wel toegeven, dat ze zich misschien in het begin een keertje zouden vergissen, maar dat het dan echt over zou zijn. Dat zag je toch aan die nepuil? Hoe snel hadden ze dat wel niet door?

Dus toch maar overstag gegaan. Een enkele vogel raakte inderdaad nog wel eens de kluts kwijt en vloog dan tegen het raam. Dan zei ik weer hoe zielig ik het vond, maar andere vogels proberen nu zelfs al op het draadje te balanceren.

Nu daar kunnen we wel mee leven en verder maar eens even rustig afwachten wat de nieuwe benedenburen, die er naast zijn komen wonen er van vinden. De visite, die bij hun in de tuin zat, vond het in ieder geval al geen succes, want het eerste wat we hoorden was : "Getver al die beesten, die boven je hoofd vliegen".

Dus gewoon even wachten tot de beestjes tijdens het vliegen wat op de visite naar beneden laten vallen. Reken maar dat de buurtjes dan in actie komen.

FLATJE NR. 13

Waar ook plotseling actie komt, is in de benedenwoning op de hoek, die lange tijd heeft leeg gestaan.

Op een gegeven moment zien we een wat oudere Turkse man steeds door het garagestraatje lopen. Waar kennen we die nou van? Hij komt ons bekend voor. Plots weten we het weer, hij woonde in een eengezinswoning tegenover het appartementencomplex met zijn vrouw, en zijn dochter met haar man en kind.

Nu schijnt het, dat hij beneden op de hoek op nr. 13 is komen wonen van ons complex. Begrijpelijk, lekker op jezelf met moeders de vrouw, dachten we. Maar niets is minder waar, als blijkt dat moeders elke dag met een pannetje eten door het garagestraatje strompelt en daarna weer terug. Hij is het huis uitgezet, vanwege de drank, zeggen ze. En dat verhaal kon wel eens kloppen als we hem dagelijks een beetje wankel, leunend op een stok, maar altijd vriendelijk gedag zeggend, door het straatje zien gaan. Hij gaat dan een uurtje op bezoek gaat bij moeders, kind en kleinkind en waggelt weer terug. Tja drank is taboe voor de Turken, zo hebben ze hem gewoon wel eens niet binnengelaten en heeft hij de hele nacht in de tuin gelegen.

Toch laten ze hem niet aan zijn lot over. Zoals moeders elke dag eten brengt, zo

scheurt dochterlief elke week met een noodgang het garagestraatje in, drukt dan keihard op de toeter en wacht in de auto of er reactie komt, gebeurt dat niet, dan maar weer keihard op de toeter drukken en wachten. Dit kan zich meerdere keren herhalen, want het kan wel even duren voor het tot hem doordringt waar al dat kabaal goed voor is, maar dan komt hij toch tevoorschijn en stapt hij in. Een paar jaar later is de woning plotseling leeg. Waarheen of misschien nergens meer heen? We zullen het niet weten.

Wat ik wel weet, is dat er heel veel veranderd is door de jaren heen. Zo leggen tegenwoordig bijna alle nieuwe bewoners parket, vroeger zag je een grote vrachtwagen verschijnen waaruit grote rollen tapijt tevoorschijn kwamen. Dat werd dan in één dag gelegd waar niemand last van had en als je geluk had,

dan kon je ook nog zien wat voor een kleur ze uitgezocht hadden en of het een beetje kwaliteit had.

De tapijtrollen werden meestal over de schouder naar binnen gedragen. Hingen die rollen er als slappe vaatdoeken bij, dan stelde de kwaliteit niet veel voor. Meestal werd je niet uitgenodigd om kennis te maken en zo had je dan toch een beetje beeld.

Afijn, momenteel hebben we hier twee parketleggers, de één op nr.3 schuin onder ons is bijna klaar en de ander op nr. 17 naast ons is net begonnen, wat dus een dagenlang gezaag veroorzaakt. Het zagen gebeurt altijd buiten, zo is momenteel de één aan de achterkant en de ander aan de voorkant bezig. Met andere woorden je kan geen kant op om

het kabaal te ontlopen. Daarna het geklik met hakjes maar weer afwachten.

Nu krijgen we aan de ene kant Turkse buren en die mogen niet met schoenen binnenlopen toch? Maar voorlopig gaat het hakken, boren, zagen, slijpen nog wel even door, want de appartementen zijn inmiddels 15 jaar oud en wie wil dan nog zo'n oud keukenblok en een douche zonder bad? Geen denken aan, laten we ervoor gaan, schijnen ze te denken. Eerst maar even de tegels in de badkamer en vloeren eruit bikken, laat het hamertje en beiteltje maar lekker tikken. Dat duurt en dat duurt maar. Het schijnt een hele klus te zijn. Maar geduld is een schone zaak. Vooral voor de medebewoners. Trouwens het woord zegt het al, je woont mee, dus niet alleen, zo eenvoudig is dat.

Met de nieuwe bewoners komt er ook nieuwe soorten muziek in ons leven. Naast de André Hazes muziek van de linker buurman, worden we door de Turkse buurjongen aan de linkerkant getrakteerd op keiharde Turkse muziek, want ja, je moet het natuurlijk wel boven het zagen uit kunnen horen en zo zetten de nieuwe buren beneden graag Rock en Roll en Pop muziek op met een dikke vette bas om daarna gezellig buiten te gaan zitten. Zo kunnen zij al gauw drie uur lang genieten en de buurt ook.

Wat je in zo'n geval kan doen, is een beetje fantasie gebruiken en dan zit je plotseling van Turkije op een Rock Concert of op de Waddeneilanden. En dat allemaal op één dag. Nu zo snel kan je in het echt niet reizen. Ik heb deze truc voor het eerst ontdekt, toen ik heel vroeger met mijn nicht van moeders zijde tijdens een

vakantie in Egmond een kamer huurde, die grensde aan een hal waar bloembollen gepeld werden. De hele nacht stond er een machine aan, waardoor we de slaap niet konden vatten, tot ik ontdekte dat het geluid leek op de motor van een schip, toen zat ik plotseling op een cruise. Ik heb het snel medegedeeld aan mijn nicht, maar zij had toch wat meer moeite met het inlevingsvermogen. De kunst is dat je moet beginnen te proberen de ergernis dat een ander je overlast bezorgt los te laten.

Behalve op muziek zijn ze hier in het appartementencomplex ook gek op windmobiles, dus als het lekker waait, dan klingelt het er ook nog eens lustig op los.

En allemaal verschillende modellen, dat dan weer wel, van hout tot metaal, alle soorten zijn vertegenwoordigd. Nu hebben

we meestal de deur dicht als het hard waait en er zit dubbele beglazing in de ramen, maar waarom horen we ze dan nog zo hard?

Flatje nr. 3

De nieuwe bewoner van nr. 3 van de Rockmuziek zeg maar, die hier met zijn vrouw is komen wonen, vertelde aan Kwekje, dat ze waren verhuisd omdat hij kanker heeft en zijn vrouw graag goed wil achterlaten, tja moet je dan zeggen, de muziek staat te hard?

Ze hadden een veel te groot huis, had hij haar verteld en nu hadden ze dan een mooi overzichtelijk appartementje. Hè laat dit nu hetzelfde appartementje zijn, waar het Servische echtpaar in gewoond had,

die spraken toch over een armetierig flatje?

Man en vrouw werken hard om het huis in orde te krijgen en 's avonds zitten ze tot laat gezellig met visite te praten in de tuin. Gelukkig wordt er nog heel wat gelachen, dus je krijgt niet de indruk dat het einde al snel nabij is, maar dat weet je natuurlijk nooit. Of vond hij Kwekje misschien iets te nieuwsgierig en heeft hij zomaar zo'n verhaal opgehangen? Nou, dat zou wel erg ver gaan. Wat een rare gedachte, blijkbaar ben ik toch wat wantrouwend geworden na de avonturen met Jo en het Servische echtpaar.

Wel hoorden we mensen, die bij hun op visite waren en in de tuin zaten, zeggen: ”Jullie zitten hier goed, hè, eindelijk de rust waar jullie naar op zoek waren”.

Rust? Zij rust, onze rust weg. Zo gaat dat, want behalve de muziek kan je ook letterlijk de gesprekken volgen of je dat nou wilt of niet. Vermoedelijk hebben ze dat nog niet in de gaten, dus roep ik luid iets vanaf het balkon naar Bart, die binnen is, waarop de visite verbaasd omhoog opkeek, zo van wonen hier nog meer mensen? Deze truc haal ik altijd met nieuwe bewoners uit en vooral bij mensen, die uit eengezinswoningen komen, werkt het.

Ook als ik de bewoners niet kan zien op het balkon en zij mij dus ook niet en ze spreken luid, werkt het, want vaak is het dan meteen even doodstil en praten ze daarna meestal zachter of ze gaan zelfs naar binnen, zoals de vrienden van Nikie dat dan deden. Maar ja, daar kwam dan ook vaak de politie. Dus die schrokken zich helemaal wild.

Maar ook wij schrokken ons wild, want wat horen we plotseling tussen de muziek en het gepraat door? Ja, dat is toch duidelijk een blaffende hond, ach zal wel van de visite zijn, dachten we zo. Echter de visite vertrekt, maar de blaf blijft. Nu hebben we niets tegen een hond, maar toch maar liever geen blaffer.

Even een blik naar beneden geworpen en zie daar staat hij bij het tuinhekje met zijn staart fier omhoog wat voor merk het precies is, weten we nog niet zeker, maar qua snuit ziet hij er als een pitbull uit. Hij houdt de boel goed in de gaten en blaft er lustig op los, maar hij wordt niet vermaand. Hij moet natuurlijk wel waakzaam blijven voor als het vrouwtje alleen komt te staan. En we komen al gauw tot de ontdekking, dat hij als het nodig is tot diep in de nacht blaft.

Dachten we aanvankelijk dat het steeds de hond was die blafte, blijkt ook de baas zelf keihard te blaffen. Bij mooi weer galmt zijn blaf vaak zelfs om de paar minuten de avond door tot een uur of twaalf. Je ziet dan mensen in de eengezinswoningen aan de overkant, die hun slaapkamer aan die kant hebben zelfs hun ramen sluiten.

Misschien heeft het met zijn ziekte te maken of misschien heeft hij Gilles de la Tourette? 1% van de bevolking schijnt daar last van te hebben, maar dat betreft dan allerlei ongecontroleerde uitingen of bewegingen tezamen, zelfs het constant knipperen van de ogen valt daar onder.

En wij hebben reeds een bewoner die ook min of meer blaft, maar gelukkig veel minder. Die heeft trouwens ook een hond, zou dat er mee te maken kunnen hebben, vraag ik me nu ineens af, maar dat

terzijde. In ieder geval hebben wij nu twee van deze mensen op circa 65 bewoners? Dat is wel heel ver boven het gemiddelde. Zo heb ik ook een heel sterk vermoeden, dat de avonturen in dit complex ver boven het gemiddelde liggen.

Volgens sommigen is daar wel een verklaring voor. Toen we hier kwamen wonen, inmiddels 15 jaar geleden, was het een nieuw complex. Het oude complex wat ervoor had gestaan, was afgebroken en dat was maar ook goed, zeiden ze, want er was daar iemand vermoord.

Nu daar wilde je dan toch niet graag meer wonen. Dat was ook de reden, waarom er geen oude bewoners meer in het nieuwe complex kwamen wonen, want het bleef toch dezelfde plek? En misschien waart de geest van de overledene er nog wel rond, zei de buurvrouw van de overkant.

Zou dat het zijn? Waardoor er altijd zo’n onrust is? Ik krijg ineens het angstige vermoeden, dat wij dan wel eens heel dicht bij of misschien zelfs op die plek zouden kunnen wonen, want veel van de heibel, kabaal en ellende, zit vaak in de appartementjes om ons heen.

FLATJE NR. 1

Want kijk je bijvoorbeeld even iets verderop, zoals naar de buren van nr. 3 aan de andere kant, die zie hoor en je niet. Je vraagt je zelfs af wie wonen er nu eigenlijk beneden op het hoekje op nr. 1?

Het is er altijd muisstil. Eén ding is zeker, last heb je niet van ze. Wel weten we dat de woning is toegewezen met een urgentieverklaring.

Niet dat we ze nóóit gezien hebben, zo is het nu ook weer niet, maar als ze zichtbaar zijn, zijn het net schimmen. Je ziet ze wel en je ziet ze niet, want voordat je ze geregistreerd hebt, zijn ze alweer verdwenen. Toch hebben we kunnen oppikken, dat het om een stel gaat van rond de 40 jaar en de man van buitenlandse herkomst is en hun tuintje dermate met wildgroei is dat een blik naar binnen werpen er niet in zit. Maar verder? Wij weten het niet. Hoe heerlijk moet het zijn, dat je buren zo stil zijn, dat je er gewoon niets van weet. Waarom hebben wij nooit zulke buren? Oh ja, wat zei de buurvrouw van de overkant ook alweer?

Dus misschien toch?

WAT IK ME VERDER NOG AFVRAAG

Of Geertje van nr. 25 weet, dat als ze vrolijk keihard op het balkon, lekker lui achterover in haar ligstoel, handsfree zit te bellen, de mensen aan de andere kant van de lijn weten, dat zij ook te verstaan zijn, zodat je het gesprek van beide kanten kunt volgen. Wij zitten twee appartementen van haar vandaan en wij hebben er in ieder geval geen enkele moeite mee om het gesprek te volgen.

Meestal voert ze een gesprek of vier achter elkaar, dus het beste wat je dan kan doen is zelf ook de stoel achterover zetten en luisteren maar, want lezen, typen of whatever – no way, daar het is het te indringend voor.

Ook vraag ik me af of de beneden buurman van onbekende oorsprong, die ook graag heel lang buiten telefoneert

daadwerkelijk iemand aan de telefoon heeft, aangezien er vrijwel nooit een pauze valt in zijn geratel. Waar het over gaat, wij zullen het niet weten, maar het windt hem altijd vreselijk op. Helaas is daar ook niet bij te lezen en aangezien het in een onbekende taal is, heb je aan luisteren niets in dit geval. Zo kom je nog eens gedwongen aan je rust. Nou ja rust.

Bart vraagt zich trouwens af, waarom hij door deze buurman een vuile racist wordt genoemd als hij zegt dat hij wat last heeft van de barbecuerook en dan praten we over immense walmen, die naar boven stijgen. Hij woont hier al ettelijke jaren en dit is voor het eerst dat hij barbecuet in zijn tuintje. Blijkbaar moet hij nog heel wat leren op dat gebied. Nu wil hij Bart nooit meer zien, maar dat gaat moeilijk, want de man woont schuin tegenover onze garage. Zeiden we hem tot nu toe altijd

netjes gedag, nu kunnen we meteen de garagedeur openen.

Verder vraag ik me nog af, waarom Ron van nr. 25, die graag praat en in de commissie huurdersbelangen en de bewonerscommissie zit, altijd gaat vergaderen bij de Gemeente en de Woningstichting, daar dan onze klachten deponeert, zoals hij dat zegt en we dan nooit meer iets vernemen, maar wel enthousiast elke nieuwe bewoner benadert om over de bewonerscommissie te vertellen. In plaats van actie ondernemen houdt hij liever iedereen te vriend, wat inhoudt als er iets in de flat is wat niet hoort, zoals fietsen op de galerij, hij er liever voorzichtig langsloopt of zelfs rustig met de eigenaars ernaast gaat staan om een gesprekje te voeren. Blijven lachen en blijven stralen zijn de gelikte uitdrukkingen die hij graag gebruikt als we

ergens van balen. Ik vraag me onderhand af, is hij misschien gewoon gek op vergaderen?

Verder vraag ik me af of als je bloembakken, die over het balkon hangen – hetgeen officieel niet mag – water geeft en je hoort een doffe klap aangezien de waterplens op de parasols van de beneden buren plenst of je dat dan niet door hebt, terwijl de parasols toch goed zichtbaar zijn of dat je dan denkt, wat heb ik ermee te maken? Vermoedelijk is dat wel het geval, aangezien haar vriend toen ze hier kwamen wonen en we last hadden van knallende waterleidingen deze uitdrukking gebruikte met daar achteraan de gedenkwaardige woorden, je kan je overal wel druk over maken. Ja, jonge mensen hè. Ach hun tijd komt ook nog wel.

Zoals reeds meerdere malen vermeld, zijn er veel zaken, die we nooit zullen weten en ons blijven afvragen. Natuurlijk is dat op te lossen, door het te gaan vragen. Maar of we het dan echt zullen weten?

Dat is nog maar de vraag. Maar ach, zolang er nog vragen zijn, is het leven nog waard geleefd te worden, zelfs al word je regelmatig geleefd en misschien krijgen we er wel blessuretijd voor terug.

Ik weet niet of de humor wat verminderde naarmate de verhalen vorderden. Zo ja, dan hebben al die avonturen vermoedelijk toch wel een impact gehad. Mocht de humor helemaal verdwenen zijn, dan hoop ik ook verdwenen te zijn. Mocht dit in jullie ogen al aan de orde zijn, mail me dan. Ach laat maar, ik wil het ook niet weten.